

Dr. Richard A. Bennet a debutat ca urbanist. În timpul studiilor sale, Richard a cunoscut puterea lui Dumnezeu într-un mod care i-a schimbat viața. Ca urmare, a renunțat la poziția pe care o avea dându-și demisia dintr-un Consiliu Britanic de urbanism, pentru a urma seminarul în Statele Unite.

Din 1946, Richard Bennet a propovăduit învățăturile biblice în fața unui număr impresionant de oameni. Pe parcursul a 20 de ani glasul său a fost auzit cu regularitate în Europa, Africa, Asia, America Centrală și de Sud, prin Trans World Radio și prin Far East Broadcasting Corporation.

De când s-au căsătorit în 1958, Richard și Dorothy l-au slujit cu bucurie pe Dumnezeu lor. Alături de Richard, dar printr-un angajament personal, Dorothy a efectuat o lucrare foarte eficientă pentru femei.

În ultimii ani, conferințele susținute de Richard și Dorothy s-au extins la popoare și țări nevizitate anterior. În timpul vizitelor lor în țări aflate în sărăcie, s-au bucurat din inimă să întâlnească localnici cu o foarte mare foame spirituală. Bucuria lor a fost însă umbră de tristețea de a vedea atâția semeni ale căror vieți sunt degradate de sărăcie, foame și lipsuri. Dragostea lui Dumnezeu pentru acești oameni i-a motivat pe Richard și Dorothy să-și canalizeze ajutorul spiritual și material înspre ei.

Cu toate acestea, soții Bennet se bucură să întâlnească nu numai în țările în curs de dezvoltare, ci și în națiunile industrializate, un număr crescând de oameni care tânjesc după o relație intimă cu Dumnezeu. Mulți dintre aceștia au întrebări.

Există răspunsuri sigure la întrebările cele mai importante ale vieții? Richard Bennet este sigur că Dumnezeu Însuși a dat aceste răspunsuri. De aceea a și scris *Căutarea lui Dumnezeu*:

„Aceasta este cartea pentru care m-am rugat vreme de 20 de ani!”

George Verwer, Director, Fondator, Operation Mobilisation

Căutarea lui Dumnezeu

RICHARD A. BENNET

CAUTAREA LID DUMNEZEU

Richard A. Bennett

www.ccim-media.com

Editura AQUA FORTE srl
Of.P. 12 C.P. 805
Cluj-Napoca

ISBN:
Descrierea CIP:

Traducător: Sorina Mureșan
Lector: Voicu Bojan

Prezenta traducere a fost făcută după originalul din limba engleză: „Your Quest for God”.

Apare în românește cu permisiunea Editurii Cross Currents International Ministries, Lynden, WA USA
Copyright

Toate drepturile rezervate. Nici o parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată fără permisiunea prealabilă din partea editorului, exceptând cazul unor scurte citate destinate exclusiv recenziilor.

Copyright pentru prezenta ediție - Operation Mobilisation

Cross Currents International Ministries
www.ccim-media.com

Fără încurajarea, dragostea, sacrificiul și rugăciunile
soției mele, această carte nu ar fi fost scrisă.
Așa cum a spus Pavel despre Fivi spun și eu despre ea:
„... ea s-a arătat de ajutor multora și îndeosebi mie.”

CUPRINS

Cuvânt înainte

Prefață

Capitolul 1

Există Dumnezeu cu adevărat?

Capitolul 2

Este călăuza ta spirituală demnă de încredere?

Capitolul 3

Cum este Dumnezeu?

Capitolul 4

Ce îi desparte cu adevărat pe oameni?

Capitolul 5

Care este adevărata problemă?

Capitolul 6

De ce sunt oamenii atât de greșit orientați?

Capitolul 7

Mă iubește Dumnezeu cu adevărat?

Capitolul 8

Unde pot găsi viață?

Capitolul 9

Cum pot deveni membru al familiei lui Dumnezeu?

Capitolul 10

Ce urmează?

Declarația mea de credință

Cuvânt înainte

Există două motive pentru care recomand din toată inima cartea *Căutarea lui Dumnezeu*. Primul este faptul că îi cunosc autorul! El este unul din fiii mei în credință, și nu există bucurie mai mare decât aceea de a-ți vedea copiii umblând în adevăr (3 Ioan 4).

Al doilea motiv este mai obiectiv. Dr. Richard Bennett a realizat un lucru extraordinar explicând pas cu pas, clar, concis și convingător esența relației omului cu Dumnezeu.

Biblia ne spune că Dumnezeu a pus veșnicia în inimile oamenilor... (Ecleziastul 3:11). Înseamnă că, de vreme ce oamenii au fost făcuți pentru eternitate, lucrurile vremelnice nu au puterea de a-i împlini permanent și pe deplin. Există un gol nesfârșit pe care nu îl poate umple decât Dumnezeu. Sf. Augustin a formulat perfect această nevoie a omului când a spus: „O, Dumnezeule, ne-ai creat pentru Tine, și sufletele noastre nu își găsesc liniștea până nu se odihnesc în Tine.” Această carte ne ajută să mergem pe urmele acestei nevoi, până când ne găsim odihna într-o relație vie și personală cu Dumnezeul etern.

Rugăciunea mea sinceră este ca o mulțime de oameni să citească paginile care urmează și să ia seama la mesajul care le dezvăluie gloria lui Dumnezeu și binele lor veșnic.

Dr. Stephen F. Olford

Prefață

În lungile noastre călătorii, eu și soția mea Dorothy, ne-am făcut mulți prieteni, atât în momentele cruciale, cât și în cele mai puțin semnificative ale vieții. Aceștia proveneau din diferite culturi, aveau situații economice sau nivele de educație diferite. Nu credem că am întâlnit acești oameni din întâmplare. Nu credem nici că această cărțuie a ajuns din întâmplare în mâinile tale.

Cele mai multe discuții pe care le-am purtat cu numeroșii noștri prieteni de-a lungul anilor, s-au centrat în jurul nevoii noastre de Dumnezeu. Unele din gândurile pe care le-am discutat împreună se găsesc în această carte. Prima ediție a cărții *Căutarea lui Dumnezeu*, după care au fost făcute următoarele două ediții revizuite, a fost un proiect personal de mulțumire. Cum Dorothy și cu mine ne apropiam de a 25-a aniversare a căsătoriei noastre, ne-am întrebat care ar fi fost cel mai adecvat mod în care ne-am fi putut exprima mulțumirea față de Dumnezeu, pentru bunătatea Lui față de noi.

Ce altă cale ar fi fost mai bună decât aceea de a dăruii unui număr de 25.000 de oameni un mesaj care să le aducă pace și speranță? Adică 1.000 de persoane pentru fiecare an al căsniciei noastre.

Dumnezeu a binecuvântat acest mic efort al dragostei căci, practic, cartea și-a croit drum prin lumea întreagă. Toate cele 25.000 de exemplare au fost dăruite personal oamenilor din diferite țări. Cea mai mare bucurie a noastră a fost aceea de primi scrisori de la cei care, în urma lecturii *Căutarea lui Dumnezeu*, și-au găsit un nou scop în viață.

Am avut numeroase cereri de a traduce această carte în alte limbi. De aceea, am decis să facem prima revizuire a textului cu acest scop și cu rugăciunea ca mult mai mulți oameni de pe toate continentele lumii să primească ajutor în căutarea lor de Dumnezeu. Consecința a fost că s-au tipărit și s-au distribuit peste două milioane de copii în 30 de limbi. Acum ne rugăm ca și cea de-a doua ediție revizuită, care cuprinde material suplimentar, să fie în continuare de ajutor cititorului.

Primele două capitole nu vor fi la fel de relevante pentru fiecare cititor. Capitolul 1 a fost scris pentru cei care pun la îndoială existența lui Dumnezeu. Iar capitolul 2, deși va prezenta un interes deosebit pentru caracterele suspicioase, este practic vital pentru toți cititorii, deoarece ne încurajează pe fiecare să ne evaluăm propriile convingeri și atitudini.

Aceste capitole pregătitoare, sunt totuși esențiale pentru întreaga temă, întrucât ne ajută să stabilim veridicitatea informațiilor ulterioare. Capitolele de la 3 la 10 conțin adevăruri fundamentale care te vor ajuta în căutarea ta de Dumnezeu. Așa că punem cu bucurie această nouă ediție în mâinile lui Dumnezeu și El s-o binecuvânteze cum crede de cuviință.

Atât eu, cât și Dorothy, dorim să mulțumim lui Dumnezeu pentru dragostea, rugăciunile și mărturiile multor oameni speciali, care ne-au împărtășit experiențele lor personale cu Dumnezeu. Ei sunt mult prea mulți pentru a-i menționa pe toți. Dar le spunem: „Vă mulțumim“ acestor prieteni.

- Richard A. Bennett

CĂUTAREA LUI DUMNEZEU

*Geologia este autobiografia pământului însă, ca mai toate
autobiografiile, nu se întoarce până la începuturi.*

Sir Charles Lyell

Există Dumnezeu cu adevărat?

E posibil să fi existat în viața ta momente atât de sumbre, încât nu numai că te-ai îndoit de dragostea lui Dumnezeu, dar ai pus sub semnul întrebării însăși existența Lui.

În Biblie, existența lui Dumnezeu nu este nici explicată, nici dovedită. Ea pur și simplu se înțelege de la sine. Prima propoziție din Biblie: *La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul (Geneza 1:1)*, este o afirmație fantastică atât prin simplitatea, cât și prin profunzimea ei. Ea ne spune că Dumnezeu există și că El este Creatorul Universului.

Cu mulți ani în urmă, soția mea deținea un post de asistentă șefă într-unul dintre cele mai prestigioase spitale de psihiatrie din Europa. Într-o zi, unul dintre cei mai de seamă psihiatri, care se proclamase ateu, a făcut remarci ironice la adresa credinței lui Dorothy. „Doctore“, a replicat ea, „știți că am un respect deosebit pentru autoritatea dumneavoastră în domeniul psihiatriei. Sunteți un lector universitar apreciat iar, ca medic, numele dumneavoastră este renumit. Cu toate acestea, v-aș sugera ca înainte de a mai afirma că sunteți ateu, să citiți Biblia cu același zel care caracterizează cercetările dumneavoastră în psihiatrie“.

Apoi i-a reamintit cazurile câtorva dintre pacienții lui care au fost externați recent din secția de afecțiuni cronice, datorită schimbărilor minunate pe care le-a făcut puterea lui Dumnezeu în viețile lor. A avut posibilitatea să numească unul sau doi dintre ei, a căror viață a fost atât de dramatic schimbată, încât duceau deja o viață rodnică. Dorothy i-a povestit acestui psihiatru renumit cum a ajuns fiecare dintre acești pacienți să-l cunoască pe Dumnezeu într-un mod personal, care le-a dat viață. Medicul însuși era profund conștient de faptul că ultimele tehnici psihiatrice nu au avut nici un efect asupra acestor pacienți. Nici ca ateu, nici ca psihiatru, el nu a reușit să explice acest fenomen al schimbării vieților lor.

Medicul, care tocmai îi spusese lui Dorothy că nu crede în Dumnezeu, a încheiat acea discuție cerându-i soției mele să se roage pentru el! Și a promis că, pentru prima dată în viața lui, va citi Biblia cu mintea deschisă. După șapte săptămâni de lectură atentă, psihiatru i-a spus lui Dorothy că nu mai este ateu. Dar, încă mai avea o problemă, deoarece și-a dat seama că o dedicare reală lui Dumnezeu, implica o schimbare a stilului său de viață. „Problema mea nu mai este intelectuală, a recunoscut el, dar nu doresc să accept schimbările care ar avea loc în inima mea, dacă aș deveni un credincios dedicat“. După 10 ani de rugăciune pentru prietenul nostru, am primit, în sfârșit, o scrisoare în care ne vorbea despre noua lui credință și despre dedicarea sa personală lui Dumnezeu. Am fost nespuse de bucuroși, dar nu foarte surprinși, căci știam că așa cum spune Biblia *credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin cuvântul lui Hristos (Romani 10:17)*.

Pentru a ne ajuta pe fiecare dintre noi să ne întoarcem la El, Dumnezeu a pus în ființa noastră o profundă conștiință a existenței Sale. Oamenilor le este îngăduit să aleagă să nu creadă în Dumnezeu, dar nu a existat niciodată o persoană pe planeta Pământ care să nu poată crede în Dumnezeu. Dumnezeu ne-a lăsat multe dovezi ale propriei Sale existențe, chiar și în Universul material. Cu cât știința secolului nostru pătrunde mai adânc în secretele Universului, cu atât este mai puțin logic să spunem că toate acestea au luat ființă fără un Creator. Nimeni nu ar putea afirma vreodată că o navă spațială zboară în spațiu, se deplasează pe orbita Pământului și apoi se oprește la locul și momentul stabilit fără geniul creativ și unit al designerilor, tehnicienilor și matematicienilor. În mod asemănător, apusurile, anotimpurile, galaxiile și atomii, forța gravitației și puterea dragostei n-ar fi putut exista niciodată fără planificarea și proiectarea lor de către un Dumnezeu Creator.

Cu siguranță ai nevoie de mai multă credință pentru a crede că o creație perfectă, ordonată, a apărut prin „big bang“, decât pentru a crede în Dumnezeu, Creatorul, pentru că nu există proiect înainte de care să nu fi existat un proiectant.

Până și guvernul, care a negat existența lui Dumnezeu, și-a exprimat, de fiecare dată când a trimis un cosmonaut în spațiu, convingerea că Universul este un Univers al legilor și al ordinii. Cosmonauții lor nu s-ar fi putut întoarce teferi la sol, fără a se bizui pe aceste legi. Nu este oare ciudat atunci că acești oameni care se bizuie pe legile naturale resping existența unui Dătător de legi, existența unui Proiectant Suprem?

Suntem cu toții conștienți de puterea distructivă, devastatoare, eliberată de explozia unei bombe atomice. Cu toate acestea, s-a calculat că în fiecare secundă soarele eliberează o cantitate de energie egală cu echivalentul a 5.000 de miliarde de bombe atomice. Și în comparație cu alte stele care emană energie, soarele nostru nici măcar nu este o stea prea mare; și nici nu știm câte stele există, de fapt, în

Univers. Deși omul a reușit să vadă miliarde, aceste stele pot fi doar marginea exterioară a unui vast necunoscut. Iar astronomii de astăzi recunosc că energia eliberată în unele galaxii este de miliarde de ori mai mare decât cea eliberată de soarele nostru! Cum ar putea să existe atâta energie dacă nu ar exista un Creator a cărui putere nu cunoaște margini?

Într-adevăr, creația este cartea de vizită a unui Dumnezeu al Creației, al Legii, al Puterii infinite. Biblia spune:

*Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui.
O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre El.
Și aceasta fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit:
dar răsunetul lor străbate tot pământul, și glasul lor merge până la marginile lumii.
(Psalmul 19:1)*

*În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui,
se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de
El. Așa că nu se pot dezvinovăți... (Romani 1:20).*

Deci nu se poate dezvinovăți nimeni, nicăieri, pentru negarea existenței lui Dumnezeu.

Meditând la nemărginirea, ordinea și puterea pe care le-a creat Dumnezeu, mulți oameni ajung să se simtă foarte mici și lipsiți de semnificație.

David, împăratul lui Israel, și-a exprimat acest sentiment astfel:

*Când privesc cerurile - lucrarea mâinilor Tale – luna și stelele pe care le-ai făcut,
îmi zic: „Ce este omul ca să te gândești la el? Și fiul omului ca să-l bagi în seamă?” (Psalmul
8:3,4)*

Astăzi, cunoștințele noastre despre cerul înstelat au crescut considerabil, pentru că telescoape uriașe măresc de un milion de ori capacitatea noastră de a vedea Universul, iar sateliții fotografiază planeta Pământ în călătoria lor prin spațiul extraterestru. În consecință, și noi putem fi tentați să ne punem aceeași întrebare ca David: „Cum poate un Dumnezeu care a creat toate acestea să se intereseze de o ființă neînsemnată ca mine?”

Din fericire, era telescopului este și era microscopului. Astăzi știm că mai există și o lume în miniatură, care nu poate fi văzută decât la microscop și care este tot atât de incredibilă ca nemărginirea spațiului extraterestru. Nici lumina nu are capacitatea de a ne dezvălui secretele acestei lumi văzute la microscop. Ceea ce scapă ochiului cercetătorului în laboratorul tradițional, poate fi văzut la microscopul electronic, care ne dezvăluie mai mult din frumusețea, creația, legile și puterea întrupate în lumea noastră infinitezimală.

Așa că, dacă te întrebi dacă Dumnezeu este preocupat de o persoană atât de mică cum ești tu, ia aminte la fizica nucleară care îți explică cât sunt de importante lucrurile mici pentru conservarea întregului Univers. Separă un neutron de un proton dintr-un atom doar cu a douăsprezecea parte dintr-un trilion dintr-un centimetru și, în loc ca materia să fie o masă solidă bine legată, lumea se va împrăștia printr-o explozie nucleară cosmică. Da, pentru Dumnezeul Creației, lucrurile mici sunt tot atât de importante ca cele mari.

Este reconfortant să știi că atunci când pui întrebarea: *Ce este omul ca Tu să te gândești la el?*, nu dimensiunile omului îi determină valoarea. Dimpotrivă, valoarea noastră personală în fața lui Dumnezeu, este dată de cu totul alți factori. Iar Dumnezeu ne-a dezvăluit motivul pentru care avem valoare în ochii Lui pentru care suntem prețioși în ochii Lui.

Deși creația în sine vorbește despre un Dumnezeu al creației, legii și puterii, Dumnezeu a ales un alt mod de a se revela pe Sine ca Dumnezeu al dragostei și milei infinite, ca Unul care nu dorește altceva decât binele nostru suprem. Dar, dacă dorești să găsești un astfel de Dumnezeu, este imperios necesar ca ghidul tău spiritual să fie demn de toată încrederea.

Pauză de meditație

1. Dacă arunci în aer un pumn de piese metalice, te aștepti să prinzi la cădere un ceas elvețian?
2. Ar fi putut exista Universul cu toată alcătuirea lui complexă și minunată fără intervenția unui Dumnezeu Creator?
3. Deși creația poate indica spre un Dumnezeu Creator care s-a manifestat ca Dumnezeu al creației, al legii și al puterii, este creația suficientă prin ea însăși pentru a te ajuta să înțelegi dragostea și mila lui Dumnezeu?

O peșteră întunecată poate fi străbătută cu ușurință de cel care a intrat în ea cu o făclie.

Platon

Natura este lumina slabă de la gura peșterii; făclia este Scriptura.

A.H. Strong

Este călăuză ta spirituală demnă de încredere?

Cu câțva timp în urmă, ziarele scriau despre faptul alarmant că recenta tragică pierdere de vieți omenești în urma prăbușirii unui avion a fost provocată de o greșeală de semnalizare radar. Cu toate acestea, semnificația acestui fapt pălește în comparație cu ce se întâmplă cu oamenii care-și pun încrederea într-un „sistem radar spiritual“, care îi conduce spre dezastru spiritual.

Există multe voci astăzi în lume care produc conflicte și confuzie, fiecare pretinzând a fi o călăuză spre Dumnezeu. Cum poți ști în care să te încrezi? În căutarea lui Dumnezeu, nu-ți poți permite să te lași călăuzit de un glas străin, pentru că este în joc eternitatea ta.

Premierul britanic W.E. Gladstone a scris: „Biblia poartă amprenta unei autenticități excepționale și un avans nemăsurat o ține departe de toți competitorii ei“. Președintele american Abraham Lincoln a spus odată: „Cred că Biblia este cel mai bun dar pe care Dumnezeu l-a dat vreodată omului“. Deși mulți dintre marii oameni ai istoriei au declarat unicitatea ei, Biblia se sprijină pe propria ei mărturie. Împăratul David a exprimat clar caracterul sigur al călăuzei lui spirituale. El a spus: *Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea (Psalmul 119:105)*.

Astăzi oamenii încă mai descoperă că se pot bizui pe Biblie pentru a-i călăuzi spre Dumnezeu. În ciuda celor care au încercat să-i submineze autoritatea, Biblia rămâne la fel de fermă și credincioasă astăzi, ca mai demult; este cu adevărat unică printre scrierile lumii.

Pentru că oamenii au nevoie de certitudinea că Biblia este unică și autentică, Dumnezeu a însemnat-o cu multe peceti care-i atestă calitatea de „Cuvânt al lui Dumnezeu“. Atât de pe paginile Scripturii, cât și din relatările istoriei, căutătorul sincer va găsi un număr copleșitor de dovezi care să susțină că: *Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu... (2 Timotei 3:16)*.

Dacă Biblia ar fi fost scrisă de un singur scriitor, nu am fi fost surprinși să descoperim că tema cărții se dezvoltă ordonat și progresiv. Dar această Carte a Cărților nu a fost scrisă de o singură persoană, ci de autori diferiți, din diverse culturi, de-a lungul mai multor secole; și cu toate acestea, conține o prezentare consecventă, ordonată și unică a adevărului despre Dumnezeu. Acesta este un lucru remarcabil în sine, chiar mai mult decât remarcabil – este miraculos!

Pe lângă aceasta, arheologii descoperă continuu noi dovezi care confirmă acuratețea istorică a relatărilor biblice. Evenimentele care au fost ridiculizate odinioară ca fiind fictive, sunt atestate acum de lopețile arheologilor moderni.*

*De exemplu, în 1868, un călător german numit Klein a vizitat Moabul antic, care astăzi poartă numele de Iordania. Acolo a descoperit un monument pe care erau inscripționate 34 de rânduri scrise de Meșă, regele Moabului. Această inscripție a fost păstrată în amintirea răzvrătirii sale împotriva lui Israel. Atât Omri cât și Ahab sunt menționați în 2 Împărați 1 și pe monument. În ambele cazuri ni se spune că acești împărați israeliți au fost asupritorii Moabului. Multe astfel de descoperiri moderne confirmă acuratețea istorică a relatării biblice.

Biblia este cu adevărat Cartea lui Dumnezeu care conține mesajul lui Dumnezeu pentru toți oamenii.

În ciuda faptului că Biblia este Cartea lui Dumnezeu, unii oameni sunt încă descurajați și-o citească din cauza cunoscutei minciuni că lumea este împărțită în două grupări: oamenii de știință care se confruntă cu faptele și adevărații credincioși care închid ochii la descoperirile lor. Implicația este că un adevărat om de știință nu poate fi un credincios adevărat. Astăzi există totuși mulți oameni de știință celebri care neagă această ipoteză. Deși Biblia nu este un manual de știință, ori de câte ori atinge domeniul științific n-a fost niciodată discreditată de datele științifice recunoscute. În schimb, prin scopul și planul ei, Biblia depășește cu mult limitele științei.

De exemplu, știința nu poate explica nici de ce existăm pe planeta Pământ, nici încotro mergem după ce viața noastră aici pe pământ se încheie. Știința nu ne poate spune nici ce este viața, nici care este valoarea reală a unei persoane. Indiferent cât de inteligentă sau cât de simplă este o persoană, ea are nevoie de ajutor divin pentru a ajunge să cunoască adevărul despre Dumnezeu. În mod cert acesta este motivul pentru care filozoful și matematicianul Blaise Pascal a afirmat: „Cea mai mare realizare a rațiunii este aceea de a ne fi demonstrat că rațiunea este limitată“. N-am fi avut niciodată răspunsuri demne de încredere la cele mai importante întrebări ale vieții, dacă nu ar fi existat Cartea lui Dumnezeu.

Să privim acum la două dovezi puternice ale autenticității Cărții lui Dumnezeu.

Prima constă în incredibila exactitate a prezicerilor profetice ale Bibliei. A doua, în influența puternică și pozitivă pe care a exercitat-o în viețile celor care i-au tratat mesajul cu seriozitate.

Acuratețea profetică a Bibliei

Cei mai mulți dintre noi avem o curiozitate nativă față de ideea cunoașterii viitorului. Iar Biblia ne dezvăluie câteva dintre cele mai importante evenimente viitoare, multe dintre ele cu detalii complicate și fascinante. Acum se poate ridica întrebarea: „Cum poți fi atât de sigur?”

Pentru a răspunde la această întrebare, să ne imaginăm că îți petreci vacanța mergând pe jos într-o țară în care nu ai mai fost niciodată. Singurul tău ghid este harta din mâna ta. Ai descoperit cu o zi înainte că această hartă este demnă de încredere, pentru că, așa cum ți-a indicat, ai găsit un râu, apoi satul în care ai dormit noaptea trecută. Astăzi trebuie să decizi pe ce drum s-o apuci. Înaintea ta se întinde un teritoriu necunoscut, dar pe hartă scrie că dacă o iei la stânga, vei trece printr-o pădure și vei ajunge la un lac mare. Acum, ce faci dacă vrei să vezi lacul? Cred că vei urma indicațiile de pe hartă și o vei lua la stânga. Bineînțeles că motivul principal pentru care ai avut încrederea de a urma indicațiile, a fost faptul că ieri harta s-a dovedit a fi un ghid exact într-un teritoriu necunoscut. Ți-a arătat ce vei găsi când vei ajunge aici, și exact așa a fost!

Una dintre cele mai remarcabile dovezi că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, este acuratețea ei unică în profețirea evenimentelor viitoare. În paginile ei citim multe profeții care, din perspectiva timpului nostru, știm că s-au împlinit exact, chiar dacă au fost prezise cu sute de ani înainte.

Aceste profeții acoperă o sferă remarcabil de largă, incluzând toate popoarele pământului, precum și detalii specifice despre Israel și Orientul Mijlociu. Chiar mai importante sunt sutele de profeții despre venirea lui Mesia. Pentru că aceste profeții mesianice sunt acum istorie, ne dăm seama că au fost incredibil de exacte în unele detalii extrem de greu de crezut despre nașterea, viața și moartea lui Mesia.

Cu astfel de palmares, este rezonabil (și drept) să credem că viitorul se va desfășura exact așa cum prezice Biblia. Și în fiecare an, noi dovezi ale exactității profețiilor Bibliei se desfășoară chiar sub ochii noștri. De fapt, a citi Biblia înseamnă a citi ziarul de mâine.

Dr. Wilbur Smith a studiat Biblia toată viața. S-a delectat în mod special de să ne explice exactitatea detaliilor profețiilor biblice. Comparând numeroasele profeții din Vechiul Testament care vorbesc despre Mesia, cu alte învățături care pretind că dețin adevărul, Wilbur Smith notează:

„Mahomedanismul nu poate cita nici o profeție a venirii lui Mohamed, exprimată cu sute de ani înainte de nașterea lui. Întemeietorii oricăror altor religii nici nu pot identifica vreun text antic care să prezică specific apariția acestora“.

Acum, trebuie să acceptăm că există așa-numitele ‘profeții’ care nu au nevoie de prea multă inspirație pentru a fi exacte. Cu ajutorul computerelor, al sondajului de opinie în zilele de vot, al datelor istorice, mass-media poate prezice cine va câștiga alegerile înainte de închiderea urnelor de vot. Cu toate statisticile care le stau la dispoziție, nu este nimic surprinzător când se anunță câștigătorul înainte de termen. Dar, încearcă să întrebi un reporter cine va candida la alegerile de peste 25 de ani. Întrebă-l cine va câștiga și apoi cere-i detalii despre câștigători: unde se vor naște, ce stil de viață vor avea, chiar în ce circumstanțe vor muri. Du-te chiar mai departe și cere reporterului informații sigure despre ce se va întâmpla peste 1.000 de ani în Orientul Mijlociu. Cere-i să numească orașe care vor dispărea în acest răstimp.

Cu siguranță vei fi de acord cu faptul că de fiecare dată când ai cere o prezicere suplimentară aceluia reporter, șansele acestuia de a profeti incorect cresc vertiginos. Cu excepția situației în care Dumnezeu veșniciei îi spune viitorul; numai într-un astfel de caz ne așteptăm ca reporterul să distingă sfârșitul de început. Astfel de situații ca cele sugerate pentru reporterii noștri, împreună cu multe altele care conțin detalii mult mai complicate, și care acoperă o perioadă de timp mult mai lungă, au fost profețite în Biblie. Istoria Tirului antic, de exemplu, este o împlinire incredibilă a ceea ce Dumnezeu a prezis că se va întâmpla cu acest oraș.

Dacă dorești, citește prima dată profeția din Ezechiel 26:3-21 și apoi *Enciclopedia Britannica* precum și alte relatări istorice. În ambele surse vei citi aceeași povestire, prima ca profeție, a doua ca relatare istorică.

Profetie: Cu mult timp înainte ca evenimentele să aibă loc, Dumnezeu a profetizat un viitor turbulent pentru cetatea Tir. El a spus:

Întă că ... voi aduce împotriva ta multe neamuri, ... Ele vor dărâma zidurile Tirului, îi vor surpa turnurile. I s-a mai profetizat că până și locul pe care a fost construită această cetate va fi ras și o

voi face o stâncă goală. Și mai mult decât atât, a fost profețit că vor arunca în apă pietrele, lemnele și țărâna ta. Dar incredibile detalii ale acestor profeții nu se încheie aici. Dumnezeu a spus despre Tirul antic : ... Va rămânea în mare ca un loc de unde se vor întinde mreji de prins pește (Ezechiel 26: 3,4,12,14)

Istorie: Când citești relatările istorice constăți că distrugând vechea cetate a Tirului, Nebucadnețar a dărâmat într-adevăr zidurile și turnurile, exact așa cum a fost profețit. Mai târziu, inginerii lui Alexandru cel Mare au ras cu adevărat vechea cetate a Tirului de pe fața pământului, și au prefăcut-o într-o *stâncă goală*.

Când au aruncat dărâmăturile cetății Tir în mare pentru a construi un dig până la insulă, s-a întâmplat exact așa cum a fost profețit: pietrele, lemnele și praful au fost practic aruncate *în mare*. Da, până în ziua de astăzi, ruinele Tirului antic sunt îngropate în apele mării. Dumnezeu a spus că se va întâmpla și așa s-a întâmplat.

Deși, în Orientul Mijlociu, există un oraș numit Tir, renumit în zilele noastre, acesta nu este vechea cetate a Tirului care în final a fost distrusă în 1291. Dacă ați avea posibilitatea de a vizita Tirul antic, ați vedea dovezi mult mai greu de crezut ale împlinirii acestor profeții. Ați vedea acolo câteva colibe de pescari înghesuite într-un mic sat, niște bărci de pescuit purtate de vânt în larg, și năvoade puse la uscat pe stâncile goale! Cum ar fi putut prezice înțelepciunea omenească acest viitor atât de greu de crezut pentru un centru comercial înfloritor cum a fost Tirul antic?

Peter Stoner a comparat șapte profeții despre Tirul antic cu relatarea istorică. După ce a calculat probabilitatea matematică a împlinirii profețiilor lui Ezechiel, el a afirmat:

„Dacă Ezechiel s-ar fi uitat la Tirul din zilele lui și ar fi făcut aceste 7 profeții din înțelepciune omenească, estimările arată că ar fi existat o șansă la 75.000.000 pentru împlinirea lor completă. Ele s-au împlinit toate, în cele mai mici detalii.“

Să analizăm acum numai una din prezicerile nașterii unui copil.

Matei, un fost vameș, ne-a reamintit 4 dintre numeroasele profeții remarcabile, care s-au împlinit la nașterea lui Isus. Într-una dintre ele, Matei s-a referit la profetul Mica, cel care i-a denunțat vehement pe falșii conducători din timpul său. Inima lui Mica era frântă pentru că pe vremea lui, națiunii îi lipseau adevărații liderii. Dar, când Dumnezeu i-a descoperit că într-o zi se va naște un Conducător, Mica a văzut un viitor mai luminos. El i-a indicat chiar și locul exact al nașterii acestui Conducător care urma să vină.

Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremurile străvechi, până în zilele veșniciei (Mica 5:2).

Dumnezeu a revelat că acel conducător mult așteptat al Israelului, se va naște în Betleem Efrata.

Așa cum a profețit Mica, Isus nu s-a născut în Nazaret, orașul în care locuiau părinții Săi, ci în Betleem Efrata; s-a născut acolo din pricina decretului dat de împăratul roman. Era timpul recensământului, iar părinții Săi s-au supus decretului imperial. În consecință, au plecat de acasă la Betleem. Bineînțeles că nimeni nu ar fi căutat Conducătorul în micul Betleem, care era unul din multele cetăți ale Iudeii. Șansele ca El să nu se fi născut acolo sunt incredibil de mari. Și totuși s-a întâmplat așa cum a prezis Mica. Și aceasta este doar una din literalmente sutele de astfel de profeții uimitoare despre viața lui Isus.

Citim că Dumnezeu declară:

Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămâne în picioare, și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea“. (Isaia 46:10).

De multă vreme am făcut cele dintâi proorocii, din gura Mea au ieșit, și Eu le-am vestit: deodată am lucrat și s-au împlinit... și-am vestit de mult aceste lucruri, și le-am spus mai înainte ca să se întâmple... (Isaia 48:3,5).

Istoria a dovedit că aceste profeții date de Dumnezeu, și înregistrate în Biblie, au o exactitate de 100%.

Marea influență a Bibliei

O a doua dovadă esențială a faptului că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu este influența pe care aceasta exercitat-o. Social, cultural și individual, mesajul Bibliei a dat demnitate rasei umane ori de câte ori și oricând a fost predicată și crezută.

Înainte ca prima ediție revizuită a acestei cărți să ajungă sub tipar, unul din noii noștri prieteni ne-a făcut o vizită. Am recitat împreună manuscrisul. Deși nu obișnuia să-și exprime emoțiile, în timp ce citeam capitolul 7, i-au dat lacrimile. Ne-am oprit de două ori pentru a ne pleca în rugăciune și pentru a-l lauda pe Dumnezeu despre a cărui dragoste citeam. Am mulțumit împreună lui Dumnezeu pentru răbdarea Lui, pentru mila Lui și pentru fiecare semn de iubire a Sa în viețile noastre. Simțind prezența vibrantă, vitală a Dumnezeului cel viu, ne-am umplut de bucurie.

Acea zi a fost deosebit de semnificativă pentru prietenul meu. Exact cu un an mai devreme, locuia singur într-un apartament luxos, care contrasta puternic cu modestia celui în care avea loc întâlnirea noastră.

Dar, frumusețea de care era înconjurat atunci nu-i aducea bucurie. De fapt, era atât de disperat, încât nu mai dorea să trăiască. În căutarea fericirii personale, se lăsase târât de toate pornirile lui instinctuale. Obiceiul de a lua cocaină l-a costat o avere. Stările depresive și cele de euforie, brandy și whisky făceau parte din viața lui zilnică. Ani de-a rândul s-a distrat la petreceri în Europa și în lume, împreună cu cei mai bogați dintre cei bogați, dar într-o seară s-a trezit. În singurătatea lui, disperarea produsă de amintirile sale s-a aprofundat din cauza a ceea ce părea a fi amenințător și înfricoșător în lume. Pentru el nu părea să mai existe cale de scăpare.

Foarte hotărât, și-a încărcat revolverul cu două țevi, și l-a pus la tâmplă și a tras cocoșul. „Numai o fracțiune de secundă și mă voi cufunda în uitare“ s-a gândit „iar durerea mea va dispărea pentru totdeauna“. Și chiar în acel moment (prietenul meu nu știe cum), programul TV s-a schimbat. S-a trezit ascultând un mesaj din Biblie care aducea o speranță de viitor. Aproape de miezul nopții, în singurătate, a căzut pe podea înaintea Dumnezeului celui viu pentru a cere iertare și milă.

Întrucât puterea lui Dumnezeu a transformat radical viața prietenului meu, omul din fața mea semăna prea puțin cu cel pe care tocmai l-am descris pe scurt. Înainte de a se naște, părinții lui s-au rugat pentru el; și, deși a studiat Biblia în tinerețe, a refuzat să-i ia mesajul în serios. În înalta societate, s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și a fost târât într-o destrăbălare morală incredibilă.

Cu șaptesprezece ani înainte de acea noapte memorabilă în care, în sfârșit, l-a găsit pe Dumnezeu, prietenul meu și-a cumpărat un caiet foarte frumos, îmbrăcat în piele, cu foi veline. Intenția lui era să consemneze fiecare eveniment important al vieții lui, începând din acea zi. Și totuși, în cei șaptesprezece ani de viață irosită în lux, se pare că nu a găsit nimic care să fi meritat a fi notat.

Adevărul este că în timpul acestor ani în care prietenul meu a întors spatele lui Dumnezeu, a traversat o perioadă pseudo-spirituală ciudată și neîmplinitoare. Ea a început cu interesul față de horoscopul zilnic, și cu o obsesie pentru muzica și concertele rock. La scurt timp s-a implicat în ocultism. Mai târziu, fascinația pentru Yoga l-a condus spre un studiu serios al filozofiei hinduse și la o implicare ulterioară în misticismul oriental. Nimic din ce a experimentat în acești ani nu a meritat să fie notat în caietul său din piele maro. Paginile lui au rămas albe din pricina durerii provocate de golul din el, până în acea noapte memorabilă, în care s-a întâlnit cu Dumnezeu.

În acea noapte, prietenul meu a făcut primele însemnări. Am avut bucuria de a citi ce a scris. Este o relatare sacră și spirituală a unui om cu o nevoie profundă, care a fost mântuit de un Dumnezeu iubitor. Este într-adevăr minunat. În mila Lui mare, Dumnezeu pătrunsese veșnic orbirea lui spirituală și îl eliberase de disperare și moarte prin lumina adevărului Său imutabil și a dragostei Sale uluitoare.

Din pricina derutei spirituale a omului, asemănătoare cu orbirea spirituală a prietenului meu, Dumnezeu s-a revelat într-o carte care se numește Biblia. Dacă întorci **spatele** Bibliei, care este singurul ghid spiritual de încredere, te vei închide în înșelăciune și greșeală. Dar dacă, în căutarea ta de Dumnezeu, te întorci **spre** Biblie, cu o minte deschisă, vei descoperi că ea conține toată lumina spirituală și instrucțiunile de care ai nevoie.

Numai prin cuvântul lui Dumnezeu putem deprinde o înțelegere clară a lui Dumnezeu așa cum El Însuși s-a revelat. În această Carte, ne este prezentat Însuși Adevărul, Cuvântul lui Dumnezeu, Lumina Lumii.

Doamne, Cuvântul Tău rămâne
Și pașii noștri călăuzește;

Cine-n adevărul Lui se-ncrede,
Lumină și bucurie primește.

Pauză de meditație

1. Există alte manuscrise sau scrieri „sfinte“ care se pot compara cu Biblia în ce privește exactitatea ei în prezicerea evenimentelor viitoare?
2. Cunoști personal oameni ale căror vieți au fost transformate datorită faptului că au ținut seama de mesajul Bibliei?
3. Ai minimalizat vreodată învățăturile unice ale Bibliei, neglijând citirea ei cu o minte deschisă?

Deși trebuie să ne confruntăm cu problemele imediate pe care ni le ridică atât cerul, cât și pământul, acestea nu sunt nimic în comparație cu problema copleșitoare a existenței lui Dumnezeu; a ceea ce este El; și a atitudinii pe care trebuie s-o luăm față de El, ca ființe morale.

A.W.Tozer

Cum este Dumnezeu?

Într-un anumit moment al vieții, cei mai mulți dintre noi își pun întrebarea: „Cum este Dumnezeu?” Deși Dumnezeu a dat un răspuns la această întrebare, există mulți care preferă să se bizuie pe imaginația și pe speculațiile lor decât să citească ce spune Dumnezeu despre Sine în Biblie.

Acești oameni răstălmăcesc o importantă afirmație biblică. Dacă Dumnezeu a spus: *Să facem om după chipul Nostru (Genesa 1:26)*, ei spun: „Să facem Dumnezeu după chipul nostru”. Astfel ei schimbă slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor (*Romani 1:26*). Orice „dumnezeu” conceput de om a fost complet lipsit de putere, uneori chiar grotesc.

Indiferent cât de inteligentă este o persoană, nu-l poate descoperi pe Dumnezeul cel viu prin înțelepciune lumească. *Căci lumea cu înțelepciunea ei n-a cunoscut pe Dumnezeu... (1 Corinteni 1:21)*. Dacă Dumnezeu ar putea fi descoperit prin inteligență omenească, ar fi prea mic pentru a fi Dumnezeu. Și nu numai atât; dar dacă ar fi necesară doar inteligența omenească pentru a-l descoperi pe Dumnezeu, atunci oamenii mai puțin inteligenți ar fi dezavantajați în căutarea lor de Dumnezeu. Dar lucrurile nu stau așa.

Dimpotrivă, înțelepciunea spirituală este disponibilă tuturor. Este deopotrivă la dispoziția unei băștinașe din Africa și a unui profesor universitar, pentru că înțelepciunea spirituală nu se dobândește printr-un proces academic. Ea stă la dispoziția tuturor oamenilor care sunt suficient de smeriți pentru a recunoaște nevoia lor de a fi ajutați de Dumnezeu pentru a-l putea găsi.

Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată (Iacov 1:5). Acest gen de înțelepciune nu este lumească, ci cerească. Este înțelepciunea pe care n-a cunoscut-o nici unul dintre fruntașii veacului acestuia; (adică liderii care operează după sistemul acestei lumi). *Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. (1 Corinteni 2:8,12)*.

Biblia nu este o teză religioasă; ea este în primul rând relatarea modului în care Dumnezeu s-a revelat pe Sine omului. Și numai Dumnezeu poate să-ți dea înțelepciunea spirituală de care ai nevoie pentru a înțelege cine este El și ce dorește să facă în viața ta.

Dacă îi ceri pur și simplu, El ți se va descoperi prin Cuvântul Său cel sfânt.

În călătoriile noastre, am descoperit un interes și o înțelegere profundă a lucrurilor spirituale în locuri pe care unii le-ar considera neobișnuite și printre oameni la care nici nu ne-am fi gândit. De exemplu, într-o zi am întâlnit un grup de băieți africani în preeria din Kenia, care nu păreau interesați decât de a împărtăși credința lor și de a învăța mai mult despre lucrurile lui Dumnezeu.

Soarele ecuatorial a alunecat repede dincolo de orizont, punând capăt unei zile lungi și aglomerate. În timp ce ședeam pe o piatră lângă un drum plin de praf pentru a mă odihni puțin, am auzit mișcare într-un tufiș. Când m-am întors, am văzut o rază palidă de lună reflectată în ochii mari ai unui băiat african. Curând acest băiat de 10 ani s-a ghemuit lângă mine pe piatră; ne-am împrietenit repede. Alți băieți ne-au auzit glasurile și păreau să vină de nicăieri, pentru a asculta ce discutăm. Cunoștințele lor biblice m-au impresionat.

„De ce nu l-a lăsat Dumnezeu pe Moise să-i vadă fața?” a întrebat micul meu prieten.

Fascinat de o astfel de întrebare, am răspuns întrebându-l pe micul Ioel dacă își aducea aminte rugăciunea lui Moise înainte ca Dumnezeu să-i fi spus: *Mă vei vedea pe dinapoi, dar Fața Mea nu se poate vedea (Exod 33:23)*.

Nu și-a adus aminte. „Să-ți spun eu”, am continuat, „Moise s-a rugat: *Arată-mi slava Ta!*” (*Exod 33:18*). Cu alte cuvinte, Moise i-a cerut lui Dumnezeu să-i arate cum este El de fapt. Totuși, Dumnezeu știa că cererea lui ridica o problemă, pentru că gloria lui Dumnezeu depășea tot ce putea Moise concepe și pricepe. Slava strălucitoare a lui Dumnezeu, sfințenia și lumina Lui sunt atât de mistuitoare încât Dumnezeu l-a avertizat: *...nu poate omul să Mă vadă și să trăiască (Exod 33:20)*.

Moise nu știa ce lucru extraordinar este să vezi slava lui Dumnezeu. Dar, pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu care se auto-revelează și care dorește să atragă omul la Sine, i s-a arătat lui Moise doar atât cât profetul a putut suporta. Dacă Dumnezeu i-ar fi descoperit mai mult din Sine, Moise ar fi fost

mistuit de strălucirea prezenței Lui. Și, deși Dumnezeu i-a ascuns lui Moise plinătatea gloriei Sale când a trecut pe lângă el, Moise încă a trebuit să-l acopere *în crăpătura stâncii* (Exod 33:22).

Trăind la ecuator, micii mei prieteni erau conștienți de faptul că nu puteau privi lumina soarelui la amiază fără să-și protejeze ochii. Mai știau și că, într-o noapte întunecoasă, moliile sunt atrase de lumină. Când am întrebat ce se întâmplă dacă molia se apropie prea mult de sursa de lumină, au răspuns toți o dată: „Mor“. Erau conștienți de pericolul unei supraexpuneri la lumină.

Am încercat să mă gândesc la o altă ilustrație care să-i ajute să înțeleagă răspunsul la întrebarea lor. Toți micii mei prieteni cunoșteau acele bucăți de pânză în care erau înfășurați frații lor mai mici și care îi țineau aproape de inima și dragostea mamei care îi îngrijea cu blândețe. Atunci le-am povestit despre pânza cu care Dumnezeu înconjoară pământul. (Iov 38:9). (Oamenii de știință l-au numit strat de ozon. Această pătură delicată de oxigen alotropic, filtrează razele ultraviolete nocive ale soarelui. Bineînțeles că fără soare nu ar exista viața pe pământ, dar Dumnezeu, în dragostea Lui plină de grijă, ne-a protejat împotriva excesului de energie solară și de efectele ei cancerigene).

Micii mei prieteni au părut interesați în mod deosebit de această pânză protectoare a lui Dumnezeu, în timp ce încercam să le explic în termeni cât mai simpli că aceasta ne ferește de arsuri grozave. Nu știu dacă au înțeles tot ce le-am spus, dar micuțele lor inimi au răspuns cu gingășie dragostei și slavei lui Dumnezeu și am avut un timp de rugăciune deosebit împreună. În mod evident știau că au parte de aceeași protecție personală de care s-a bucurat Moise când îl căuta pe Dumnezeu.

Pentru a ne ajuta să înțelegem mai bine cine este El, Dumnezeu ne-a lăsat Numele Sale. În Biblie, numele sunt considerate întotdeauna importante, deoarece semnificația lor trebuie să reflecteze anumite aspecte ale caracterului celui ce le poartă. Fiecare Nume dat lui Dumnezeu ne descoperă un aspect unic al Persoanei Sale divine.

În Vechiul Testament există trei nume primare atribuite lui Dumnezeu: Yahweh, Elohim și Adonai. Fiecare are o semnificație specifică. Elohim este primul nume folosit și este menționat de peste 2.000 de ori. Deși Yahweh este Numele suprem, în mod evident Elohim are o importanță și o semnificație pe care Dumnezeu nu dorește să o pierdem. Care ar putea fi aceasta?

În limba engleză, vorbim la plural dacă ne referim la mai mult de o persoană. Și folosim singularul dacă ne referim doar la o singură persoană. Ebraica este și mai exactă pentru că are un plural special pentru a indica două persoane, și un alt plural pentru a indica mai mult de două persoane. Diferența dintre dual și plural (între două și trei sau mai multe persoane) este deosebit de semnificativă în primul Nume din Biblie folosit pentru Dumnezeu. „Elohim” este a doua formă de plural ebraic.

Dar, într-o altă afirmație clară despre Dumnezeu, Biblia mai spune și că: **Domnul Dumnezeuul nostru este singurul Domn** (Deuteronom 6:4). Deci, în primul verset din Biblie care este revelarea de Sine a lui Dumnezeu, ne este prezentat conceptul de trei în unul și unul în trei, despre Dumnezeu. *La început Dumnezeu (Elohim) a creat cerurile și pământul* (Genesa 1:1). Această tri-unitate a fost numită uneori Trinitate.

După acest prim indiciu cu privire la tri-unitatea lui Dumnezeu, citim mai multe propoziții și ajungem la relatarea creării omului de către Dumnezeu. Aici, conceptul de tri-unitate a lui Dumnezeu, este reafirmat într-un mod foarte categoric. Apoi Dumnezeu a zis: **Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră** (Genesa 1:26). Oricine poate spune că „să facem” și „Nostru” sunt plurale. Dar, în propoziția următoare citim: **...parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.** (Genesa 1:27). Este din nou evident că „i-a făcut” este doar o singură persoană. Deci, citim despre „unul” și „mai mult decât unul”, dar fiecare referire este la Dumnezeu care a fost deja prezentat ca Elohim.

Un astfel de Dumnezeu depășește capacitatea lumească de înțelegere. De aceea, Dumnezeu a dat *...Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său* (1 Corinteni 2:2). Începând cu aceste prime indicații despre identitatea Sa, El ne revelează gradat misterioasa Sa tri-unitate și glorie eternă. Înțelegerea lui Dumnezeu sub acest aspect de trei în unul și unul în trei te va ajuta să apreciezi mai târziu puțin din lățimea, adâncimea și înălțimea dragostei lui Dumnezeu pentru tine.

Da, pentru a ne ajuta să înțelegem ceva din măreția dragostei Lui, Dumnezeu ni se revelează progresiv în restul Bibliiei. Aici, Dumnezeu ni se prezintă ca Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. Și totuși, El ni se revelează a fi Singurul și eternul Dumnezeu. Mințile noastre omenești nu pot prinde decât frânturi dintr-un asemenea concept. Pentru că omului îi era imposibil să ajungă să-l descopere pe Dumnezeul cel viu și adevărat, Dumnezeu Însuși a luat inițiativa și s-a descoperit omului.

Întreaga revelație a gloriei și sfințeniei lui Dumnezeu a fost ascunsă de ochii lui Moise. Totuși, în persoana lui Dumnezeu Fiul, Elohim s-a descoperit omului doar atât cât acesta poate suporta. Citim deci în Noul Testament:

Căci Dumnezeu care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric“, ne-a luminat inimile pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. (2 Corinteni 4:6).

Gândește-te puțin: când Ioan s-a uitat la fața lui Isus Hristos, el a declarat: *...Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl (Ioan 1:14).*

Mai târziu, Ioan a scris despre întâlnirea lui personală cu Dumnezeu și numai pentru că l-a întâlnit pe Elohim în persoana lui Isus a trăit să ne spună și nouă! Totuși, ne-a spus clar că întâlnirea lui a fost de fapt cu Dumnezeul eternității, Dumnezeul creației, Dumnezeul lui Moise.

Această întâlnire remarcabilă a fost sonoră, vizibilă și palpabilă:

Ce era de la început, ce am auzit, (întâlnirea sonoră) ce am văzut cu ochii noștri, (întâlnirea vizibilă) ...ce am pipăit cu mâinile noastre (întâlnirea palpabilă) (1 Ioan 1:1).

Relatarea lui Ioan nu este o teologie impersonală; este mărturia întâlnirii lui personale cu Dumnezeul cel viu.

„La ce-mi folosește mie astăzi?“ mă poți întreba. Ioan răspunde prompt la această întrebare. *Și vă scriem aceste lucruri pentru ca și bucuria voastră să fie deplină (1 Iona 1:4).* Pe lângă aceasta, cartea aceasta pe care o citești este în mâinile tale pentru că un prieten dorește ca și tu să ai plinătatea bucuriei de a-l întâlni pe Dumnezeul cel viu. Ioan explică:

Deci, ce am văzut, și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtaşie cu noi. Și părțasia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos. Și vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină (1 Ioan 1:3,4).

Da, așa cum lumina ne atrage într-o noapte întunecoasă, tot așa și lumina slavei lui Dumnezeu mai atrage încă omul la El. Astăzi, în dorința de a ști cum este Dumnezeu, și tu te poți ruga împreună cu Moise: „Arată-mi slava Ta“.

Pauză pentru meditație

1. În căutarea ta de Dumnezeu ai citit vreodată Biblia?
2. Îi ceri lui Dumnezeu să ți se reveleze când citești Biblia?
Sugestie de rugăciune: „O, Doamne, dacă ești Dumnezeul care a creat acest Univers și care mă iubește, te rog revelează-mi-te și arată-mi dacă Isus Hristos este Fiul Tău, Mesia cel promis!“
3. Recunoști că dacă te închini cu adevărat lui Dumnezeu El trebuie să fie:
mai mare decât capacitatea ta de a-l descoperi prin cercetare omenească; mai mare decât capacitatea ta de a-l înțelege pe deplin cu mintea ta omenească?

Cred că înțeleg cât de cât natura umană și vă spun că toți eroii antici au fost bărbați, și eu sunt bărbat; dar nici unul nu e ca El: Isus Hristos a fost mai mult decât un bărbat.

Napoleon

Ce îi desparte cu adevărat pe oameni?

Lumea de astăzi a fost descrisă ca un sat universal. Dar, pentru că este populat de vecini ostili, acest sat mondial a devenit un loc de viață din ce în ce mai periculos.

Aparent, problemele care dezbină omenirea acoperă o gamă largă de chestiuni politice, economice, familiale și chiar industriale. Deși aceste domenii care ridică probleme duc într-adevăr la o fragmentare crescândă și deprimantă a oamenilor, există un motiv mai important și mai puțin ușor de recunoscut care duce la alienarea lumii în care trăim.

Înainte de toate, să luăm în considerare, pe scurt, cauzele evidente care produc diviziuni între oameni și apoi să ne concentrăm asupra cauzei principale.

Dezbinări evidente

Politice: Politicienii se confruntă între ei cu teamă și neîncredere. Când au de a face cu puncte de vedere ireconciliabile speră că forța militară le va asigura securitatea viitoare a națiunii.

Între timp, cetățenii îngrijorați își ridică glasurile pentru pace și dezarmare nucleară. Ca o ironie însă, cei care au urmărit aceste demonstrații de „pace“ la televizor au declarat că atitudinea participanților era uneori identică cu acel tip de pasiune care declanșează războiul.

Economice: dezastrele naturale ca: seceta, foametea, subnutriția și cutremurele constituie o problemă crescândă, mai ales în Lumea a treia. Aceste dezastre se adaugă durerii produse de marea diferență economică dintre națiunile sărace și cele bogate. În ciuda bunei voințe și a sacrificiului multor oameni care încearcă să ajute, este trist să observăm că mult prea adesea bogații devin mai bogați, iar săracii mai săraci.

Familiale: este cunoscut faptul că astăzi distrugerea căsniciilor a atins proporții epidemice. Cu lacrimi în ochi, Letsoale a spus: „Casa mea este distrusă“. Credeam că vorbește despre coliba lui africană cu patru pereți, dar mi-am dat repede seama că expresia feței lui era un mod delicat de a-mi spune că soția lui l-a părăsit. Astăzi sunt „distruse“ mult prea multe „case“, deoarece stilul de viață egoist distruge relațiile de dragoste. (Dar, așa cum vom vedea într-un capitol viitor, dragostea lui Dumnezeu este disponibilă fiecărui cuplu care dorește să-și consolideze căsnicia într-o unire permanentă.)

Industriale: La locul de muncă ne-am obișnuit să auzim de insatisfacție și tensiune. Pe la începutul lui 1985, în Marea Britanie s-a încheiat cea mai mare dispută industrială a secolului al douăzecilea. Deși greva și violentele confruntări de stradă s-au încheiat, resentimentele și amărăciunea au rămas o rană deschisă în relațiile dintre muncitori și conducere, și în comunitatea industrială. Cât de mult se deosebește această situație de efectele tensiunilor dintre muncitori și conducere care au fost stinse la minele de cărbuni din Țara Galilor după problemele industriale similare din 1904. John Parry mi-a povestit istoria din propria sa experiență.

Când l-am cunoscut prima dată pe John, acesta era un bătrân miner pensionar, de 91 de ani, complet orb și suferind de o boală cronică de plămâni, numită „boala minerilor“. Împreună cu soția mea, l-am vizitat pe acest om în modesta lui căsuță de la țară, din nordul Țării Galilor, ori de câte ori am putut. Râzând din suflet și vibrând de bucurie, John se desfăta povestindu-ne ce s-a întâmplat în Țara Galilor când Dumnezeu a mișcat oamenii cu putere și credință, în timpul Trezirii din 1904-1905. Pe vremea aceea, atât minerii, cât și patronii s-au întâlnit cu Dumnezeu cel viu. Ca urmare, au trăit adevărata unitate, încrederea și respectul reciproc. Ce diferență între 1905 și 1985.

Reflectând la acele zile, John vorbea cu o bucurie exuberantă. Și-a adus aminte că zeci de localuri publice au falimentat pentru că nu mai exista cerere de alcool. Și-a mai adus aminte cum cobora în galerii cu colegii lui mineri cântând laude lui Dumnezeu. Se bucura în timp ce reflecta: „Oamenii mai vin încă la mine să mă vadă și să mă întrebe unde este trezirea“. Răspundea bătându-se pe piept: „Le spun că este aici, înăuntru, chiar acum“.

Adevărata diviziune

Oricât de adânci ar fi aceste divizări, există ceva ce desparte omenirea într-un mod mult mai înspăimântător și cu caracter permanent. Este un pericol care amenință să distrugă chiar acum liniștea

multor țări. Vezi, oamenii sunt divizați în ultimă instanță de modul confuz în care îl înțeleg pe Dumnezeu.

În procesul revelării de Sine în fața umanității, Dumnezeu nu a compromis niciodată adevărul despre Ființa Sa divină. Înainte de a se naște Isus Hristos, Dumnezeu a promis că va trimite o mare lumină care să-i ajute pe oameni să-l cunoască așa cum este El cu adevărat. El a spus: *Poporul care umbla în întuneric vede o mare lumină... (Isaia 9:2)*. Dumnezeu a dat de asemenea detalii despre modul în care poate fi recunoscută această lumină: *căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat (Isaia 9:6)*.

Cu siguranță n-ar fi nimic semnificativ în această afirmație dacă Dumnezeu ar fi spus doar că se va naște un copil. La urma urmei toți copiii se nasc! Într-adevăr, n-ar fi fost important să se scrie că un copil se va naște, dacă acest fapt nu ar fi fost legat de promisiunea că un Fiu va fi dat. Ce a fost odată profeție este acum istorie, pentru că ce a spus Dumnezeu că se va întâmpla, s-a întâmplat. Pe pământ s-a născut un copil; din cer a fost dat un Fiu. Prin nașterea unui copil care a fost Fiul dat în dar, Dumnezeu a trimis lumină oamenilor care zăceau în întuneric. Chiar și astăzi această Lumină împrăștie întunericul și îndoiala care altfel îl ascund pe Dumnezeu de ochii noștri.

Pentru a distinge nașterea Unicului Fiu al lui Dumnezeu și pentru a-l deosebi de toți ceilalți, Dumnezeu a promis că nașterea Fiului Său va fi certificată de un semn miraculos: *Iată, fecioara va rămânea însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi) (Isaia 7:14)*.

Ce minunat că Însuși Numele Lui înseamnă „Dumnezeu este cu noi“. Prin ceea ce exprimă Numele Lui, putem aprecia modul în care vestea bună, așa cum este relatată în Biblie, se distinge de învățătura tuturor celorlalte religii. În timp ce alte religii încearcă să arate cum poate ajunge omul la Dumnezeu, Biblia este relatarea prin care Dumnezeu ne arată cum a coborât El la om.

Așa cum se relatează în Biblie, când Dumnezeu a așezat capul Său de pod pe planeta Pământ, o fecioară a rămas însărcinată. Și acea zi în care Creatorul Universului a consimțit să devină o parte din timpul și spațiul nostru este astăzi istorie: *.. i s-a arătat în vis un înger al Domnului și i-a zis: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea, este de la Duhul Sfânt“ (Matei 1:20)*. Iar mai târziu, după ce s-a născut Isus și a devenit adult, a afirmat cu putere divinitatea Sa în prezența scepticilor ostili: *Eu și Tatăl una suntem (Ioan 10:30)*.

Astronautul Jim Irwin de la Apollo 15, a scris: „Este mult mai important că Dumnezeu a umblat pe pământ, decât că omul a umblat pe lună“. Cu siguranță că nici una din realizările omului în spațiu nu se poate compara cu minunea acelui moment în care Dumnezeu a pășit din eternitate în timp.

După profeția care spune că se va naște un copil, că va fi dat un Fiu, urmează o scurtă profeție mai detaliată a acestei Persoane unice: *Îl vor numi minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii. El va face ca domnia Lui să crească și o pace fără sfârșit... (Isaia 6,7)*. Sigur că acest extraordinar amestec de putere și concentrare asupra scopului ar fi ideal dacă cineva s-ar dori conducătorul glorios al lumii. Chiar și în lumea de astăzi căutăm conducători care să dispună nu numai de cunoștințele necesare pentru a face binele, dar și de puterea de a-l face. Unii lideri au știut ce trebuie făcut, dar nici unul în decursul istoriei nu a avut puterea de a crea un stat cu o pace permanentă.

Prințul Păcii are și știința, și puterea de a aduce pacea permanentă în această lume. Într-o zi, Isus se va întoarce pentru a conduce planeta Pământ. Când va veni acea zi, fiecare fabrică de armament se va închide; fiecare bombă nucleară neexplodată va fi dezamorsată și orice grănicer și soldat va fi eliberat la vatră pe viață!

Omul a demonstrat deja cât de lipsită de speranță este guvernarea lui asupra rasei umane. Pacea și dreptatea pentru marea masă trebuie să aștepte momentul în care însuși Prințul Păcii va purta sceptrul unui imperiu universal! Atunci *din săbiile lor își vor făuri fiare de plug și din sulitele lor cosoare: nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța războiul. (Isaia 2:4)*. În acea zi pașnică pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr (Habacuc 2:14). Nu există alt sfârșit al lumii care să-l satisfacă pe Dumnezeul veșniciei.

Dar, înainte ca acea zi de pace universală sub direcția Domnului Isus să-și facă apariția, diviziunea popoarelor va fi evidentă. Iar conflictul final va avea loc în jurul persoanei lui Isus Hristos. De aceea, este foarte important să fii sigur **cine este El, de ce a venit, și ce a făcut pentru tine când a fost aici**.

Cartea Geneza și Evanghelia după Ioan încep în același fel. În Geneza citim: *La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul (Geneza 1:1)*. În Ioan citim: *La început era Cuvântul... și cuvântul era Dumnezeu... Toate lucrurile au fost făcute prin El (Ioan 1:1,3)*. Dumnezeu, care este numit Elohim în Geneza, este numit „Cuvântul“ în Evanghelia după Ioan. Elohim este Cuvântul care și-a luat trup de om pentru a umbla prin propria Sa creație. Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi. Această afirmație extraordinară apare în forma ei completă astfel:

La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut nu a fost făcut fără El...El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai săi, dar ai săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce l-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu...Și Cuvântul s-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl (Ioan 1:1-3, 10-12,14).

La fel ca Moise, cu multe secole în urmă, și ca toți oamenii din toate timpurile, ucenicul Filip a dorit și el să știe cum este Dumnezeu.

El i-a făcut lui Isus o cerere specială când a spus: *Doamne, arată-mi-l pe Tatăl (Ioan 14:8)*. Isus i-a dat un răspuns neașteptat: *Cel ce m-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl (Ioan 14:9)*. O astfel de afirmație uimitoare l-ar face pe Isus să pară idiot sau amăgitor dacă nu ar fi Dumnezeu Însuși. Nimeni nu i-ar putea aduce la modul serios nici una din aceste acuzații. Dacă nu ar fi Dumnezeu, ar fi cel mai mare impostor pe care l-a cunoscut vreodată lumea. Prin urmare, trebuie să acceptăm faptul că atunci când ne uităm la Isus, îl vedem pe Dumnezeu.

În acest punct – al declarării identității lui Isus – oamenii au început să se împartă. Într-un sens, nu ne surprinde faptul că atunci când Isus a spus: *Eu și Tatăl una suntem (Ioan 10:30)*, unii au găsit în el răspunsul la nevoia lor de Dumnezeu. Alții, însă, care nu au putut concepe umilința lui Dumnezeu de o asemenea manieră, au reacționat cu ostilitate. Isus i-a atras pe unii, dar i-a îndepărtat pe ceilalți; deși au existat cei care l-au urmat, au existat și cei care au pus la cale moartea Lui.

Chiar în timpul vieții Sale Isus a divizat oamenii.

Cine nu este cu Mine este împotriva Mea (Matei 12:30).

Cu toate acestea, nu este neapărat necesar ca o reacție inițială să devină o stare permanentă.

Să luăm cazul unui om care din vrăjmașul lui Isus a devenit ucenicul Lui. La început, Saul, un rabin evreu, îi ura atât de mult pe urmașii lui Isus, încât i-a persecutat și chiar și-a dat consimțământul la uciderea lor. Dar după convertire și-a petrecut restul vieții onorându-l pe Hristos ca Domn și Stăpân al său. Până la urmă a suferit cu bucurie greutăți din pricina loialității lui față de Hristos. Ce anume l-a schimbat?

Când Saul a călătorit pe drumul Damascului, a văzut „o mare lumină“. Acea lumină era atât de strălucitoare, încât pe moment a orbit. Intuitiv însă, Saul a știut că era în prezența lui Dumnezeu.

El a întrebat folosind termenul grecesc pentru Yahweh: *Cine ești Tu, Doamne?* Dumnezeu i-a răspuns: *Eu sunt Isus pe care-l prigonești (Fapte 9:5)*. În acea zi, Saul a învățat că Yahweh și Isus sunt unul și același Dumnezeu.

Această revelație l-a transformat pe Saul dintr-un vrăjmaș al lui Isus, în Pavel apostolul. Din acea zi, el și-a închinat în întregime viața Domnului Isus Hristos. Deși a suferit mult pentru credința lui, și-a petrecut restul vieții răspândind Vestea Bună că Dumnezeu a vizitat planeta Pământ. Realitatea existenței lui Isus Hristos în viața lui Pavel l-a transformat în cel mai mare misionar al tuturor timpurilor. Epistolele lui sunt pline de convingerea că toate lucrurile au fost create prin și pentru Domnul Isus Hristos (*Coloseni 1:16*).

Așa cum am văzut, Biblia declară că Isus din Nazaret este Dumnezeu **Fiul**, nu doar **un** Fiu al lui Dumnezeu cum cred mormonii, martorii lui Iehova și mulți alții. El nu a fost nici **un** profet al lui Dumnezeu, cum învață islamismul. În efortul lor de a îmbina învățăturile false ale acestor grupuri, mulți aleg să ignore revelația pe care a făcut-o Dumnezeu despre Sine. Acest experiment se numește sincretism, cuvânt pe care *Webster Dictionary* îl definește ca: „încercarea de a combina credințe diferite“.

Hindușii de exemplu îl recunosc pe Isus pur și simplu în rând cu ceilalți dumnezei ai lor. E bine să ne aducem aminte că în situația în care Dumnezeu lui Ilie, Dumnezeul cel viu și adevărat, a înfruntat idolii păgâni ai lui Baal, El i-a culcat la pământ înaintea Lui. În același fel fiecare dumnezeu făcut și conceput de om trebuie să cadă înaintea Domnului Isus Hristos, pentru că El este Dumnezeu Fiul, coetern cu Tatăl și cu Duhul Sfânt.

De îndată ce înțelegem că Isus Hristos este Dumnezeu, n-ar trebui să avem dificultăți în a înțelege nașterea Sa din fecioară, multele Sale minuni, moartea și învierea Sa, înălțarea Lui la cer, și reîntoarcerea Lui grabnică pe pământ, în slavă și putere. Pentru că Isus Hristos este Dumnezeu Însuși, creatorul Universului, cu toate legile lui și sistemele de menținere a vieții, El transcende fiecare lege pe care El Însuși a creat-o pentru propriile Sale scopuri, pentru iubire și răscumpărare.

Lumea este împărțită din cauza persoanei lui Isus din Nazaret. Divizarea diferitelor grupuri nu ține de deosebirea între „cei ce au” și „cei ce nu au”, și nici de puterea sau slăbiciunea politică, nu este vorba nici măcar despre națiunile cu ideologii diferite. Adevărata diviziune, produsă în momentul în care Dumnezeu a vizitat pământul, este fundamentală, spre deosebire de alte probleme care despart umanitatea.

Această afirmație definitivă nu reprezintă o exagerare dramatică a faptelor, pentru că Domnul Isus Însuși a spus:

„Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, m-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu; n-am venit de la Mine însumi, ci El m-a trimes. Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta Cuvântul meu. Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:42-44).

Prin urmare, ne mai poate surprinde să aflăm că, așa cum există o familie de credincioși al cărei tată este Dumnezeu, tot așa există o familie de necredincioși al cărei tată este diavolul? Nu oricine este un copil al lui Dumnezeu. A fi în familia lui Dumnezeu sau a fi în familia lui Satan, iată alternativele eterne pentru mine și pentru tine.

Nu contează cât de sinceră este credința ta în Dumnezeu, atâta timp cât poți crede sincer într-un lucru greșit. Este o minciună să spui că nu are importanță ce crede o persoană, dacă ea este sinceră. Tot așa de bine ai putea înghiți otravă cu convingerea sinceră că este medicament, și totuși mori!

Într-adevăr, rasa umană este împărțită în două familii. Fiecare persoană aparține uneia sau alteia: familiei lui Dumnezeu sau familiei diavolului. Este foarte important să știi cărei familii aparții. Iar primul pas care trebuie făcut pentru a deveni membru al familiei lui Dumnezeu este înțelegerea identității lui Dumnezeu și a ceea ce a făcut El când ni l-a dat pe Fiul Său, Isus.

Numele „Isus” înseamnă: „Yahweh este mântuire”. Așa cum i-a spus îngerul lui Iosif: ... *îi vei pune numele ISUS, căci El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale (Matei 1:21).*

Pauză de meditație

1. Are vreo importanță ce crezi despre Dumnezeu, atâta timp cât ești sincer?
2. Care este, în ultimă instanță, cauza divizării popoarelor? Politică, economică, familială, sau industrială? Sau spirituală și eternă?
3. Căreia dintre cele două familii descrise de Domnul Isus vrei să-i aparții?

Într-un sens profund (conștiința) răului moral stă, poate mai mult decât orice altceva, în cunoașterea mântuitoare de Dumnezeu.

Dr. Arnold (Director la Rugby Public School)

Care este adevărata problemă?

La începutul secolului 20, mulți oameni erau foarte optimiști în ce privește viitorul acestei lumi. Credeau că va începe o epocă de aur a păcii și prosperității. Mulți au crezut că binecuvântările acestei noi ere se vor vedea în fiecare țară, chiar și în cele în care disperarea, boala și sărăcia extremă au dus la suferințe de nedescris. Dar în 1914 sirenele de război au sunat în întreaga Europă.

Iar astăzi, în ciuda incredibilelor descoperiri științifice la care am fost martori în acest secol, oamenii nu mai vorbesc despre un viitor luminos. În schimb, mulți sunt îngrijorați de capacitatea de a ucide în masă a arsenalului nuclear mondial. Complexitatea problemelor internaționale, cât și a celor naționale, îi determină pe observatorii preocupați să conchidă că trăim în cei mai critici și potențial periculoși ani ai istoriei umane. Am discutat deja despre divizarea oamenilor în lumea de astăzi. Însăși structura societății civilizate este atacată. Ce nu a mers bine?

În efortul lor de a răspunde la această întrebare, lideri cunoscuți se întâlnesc și discută. În timp ce ei își fac publice problemele și ascultă teoriile și propunerile tuturor părților, lumea trece dintr-o criză în alta. În ciuda marilor cantități de energie și bani investiți, nimeni nu pare să fie capabil să schimbe direcția în care se îndreaptă lumea. Oameni de stat și politicieni distinși, oameni de știință și învățați de seamă, afaceriști versați și bancherii lumii, doctori respectați și sociologi, toți își aduc partea lor de contribuție. Și totuși, nu s-a găsit nici un răspuns.

Iar acești oameni învățați, rareori fac vreo referință la ceea ce Dumnezeu spune că este adevărata problemă a omului – problema de bază care trebuie identificată înainte de a găsi o soluție. Numai Dumnezeu ne poate face conștienți de problema noastră reală. Și în acest punct observăm adesea diferența dintre cei care îl caută cu adevărat pe Dumnezeu și cei care au o pură curiozitate religioasă.

Dumnezeu a spus: *Să facem om după chipul și asemănarea Noastră (Geneza 1:26)*. Ai putea întreba: „În ce sens a fost creat omul după chipul lui Dumnezeu?” Cu siguranță nu în sens fizic, pentru că Domnul Isus a spus: *Dumnezeu este Duh (Ioan 4:24)*. Dumnezeu nu are mâini și picioare și ochi cum avem noi. *Dumnezeu locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii; (singurul) pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea ... (1 Timotei 6:16)*. N-a existat niciodată un om invizibil. De aceea, trebuie să existe ceva mult mai valoros în oameni decât trupurile în care trăiesc! Și această persoană reală continuă să trăiască și după ce trupul cedează. Aceasta este „persoana” care a fost creată după chipul lui Dumnezeu.

Biblia ne revelează că Dumnezeu are o minte, emoții și o voință. În aceste trei sensuri omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu. Dar, pentru că El este Dumnezeu, intelectul, emoțiile și voința Lui sunt infinite; cu alte cuvinte, fără limite. Aceasta este natura Sa. Prin contrast, însă, omul este finit. Chiar și mintea strălucitoare a lui Einstein a fost limitată. Nici un om nu cunoaște totul, nici om nu poate iubi fără limite și, cu siguranță, voința omului nu este suverană în Univers. El nu este nici stăpânul, nici conducătorul destinului său.

Pe de altă parte, personalitatea omului are o capacitate spirituală care i-a fost dată cu scopul de a-l putea cunoaște pe Dumnezeu și de a putea avea o relație cu El. De aceea, Biblia ne spune clar că omul este *duh, suflet și trup (1 Tesaloniceni 5:23)*. Prin duhul său, omul are capacitatea dată de Dumnezeu de a avea o relație intimă cu Creatorul său. Prin trup (sau prin suflet de exemplu, sau prin capacitatea lui de a gândi, de a alege, de a iubi), personalitatea omului este în relație cu lumea materială. Atâta timp cât suntem de acord cu prioritățile Bibliei, care plasează duhul pe primul loc, sufletul pe al doilea și trupul pe al treilea, toate sunt în regulă!

Dar ceva nu a mers bine. Consecința este că ordinea s-a schimbat pentru mulți: trupul a devenit prioritatea numărul unu; sufletul prioritatea numărul doi iar spiritul, numărul trei. Din păcate, în lumea de astăzi, fizicul, interesele materiale și fizice ale multora le domină gândirea, deciziile și afecțiunile, în timp ce capacitatea lor spirituală zace în adormire și moarte. Deci, în loc de a i se permite lui Dumnezeu să restaureze viața spirituală și să preia controlul asupra persoanei reale pe care a creat-o, El este subordonat sau chiar alungat în așa fel, încât nu poate exista comunicare între acești oameni greșit călăuziți și Creatorul lor.

Persoana pentru care Dumnezeu este distant și ireal, este practic moartă spiritual. Pe de altă parte, persoana care se bucură de părtășie cu Dumnezeu, este cu adevărat și complet vie.

Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți) (Efeseni 2:4,5).

Toate problemele acestei lumi au început prin voința omului. Dumnezeu nu i-a creat pe oameni marionete care nu se pot mișca fără voința altcuiva. Trăgând de sfori, păpușarul controlează fiecare mișcare a păpușii. Dar Dumnezeu ne-a dat o voință liberă pentru a acționa așa cum alegem. Însă darul liberului arbitru aduce după sine responsabilitatea morală a deciziilor luate. (Acesta este un lucru pe care cu greu îl vei auzi de la vreun psihiatru care ignoră adevărul biblic).

O inversare tragică a ordinii inițiale a avut loc în rasa umană după crearea omului. Printre pomii din grădina Edenului erau doi pomi speciali. Unul se numea *pomul vieții*; iar celălalt *pomul cunoștinței binelui și răului* (Geneza 2:9). Dumnezeu le-a spus lui Adam și Eva că pot mânca din toți pomii în afară de pomul cunoștinței binelui și răului. Dându-le această posibilitate de a alege, de a alege între supunere și nesupunere, Dumnezeu a stabilit foarte clar că l-a creat pe om – bărbat și femeie – cu o voință liberă. A rămas la latitudinea lor dacă doreau să se supună lui Dumnezeu sau nu. Aceasta a fost decizia lor personală.

Din păcate, Adam și Eva s-au răzvrătit împotriva celui mai bun lucru pe care Dumnezeu l-a pus la dispoziția omenirii. Dumnezeu știa dinainte că decizia lor de a se răzvrăți îi va aduce Lui o suferință de nedescris și multă suferință omenirii. Dar, din dragoste pentru creația Sa, și cunoscând gloria care va sta mai târziu la dispoziția celor care vor face alegerea corectă, Dumnezeu a dat fiecărei persoane libertatea de a alege.

Satan, minciinosul, s-a folosit de influența lui persuasivă pentru a-i ispiți pe Adam și Eva să ia decizia greșită. Le-a prezentat foarte atractiv fructul interzis sugerându-le că, dacă vor mânca, vor fi ca Dumnezeu. (Satan încă ne mai sugerează că omul poate fi propriul său Dumnezeu. Dar așa cum Dumnezeu este Dumnezeu și nu poate fi mai puțin decât Dumnezeu, tot așa și omul este om și nu poate fi mai mult decât om). Deci, Satan i-a ispitit pe Adam și Eva să-și exercite puterea împotriva voinței lui Dumnezeu. În consecință, fiecare generație nouă de oameni este separată de o părtășie vitală, personală și intimă cu Creatorul, pentru că toți sunt descendenți din Adam. Și: *...după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit... (Romani 5;12).*

Fiecare cimitir, fiecare spital, fiecare armată și fiecare închisoare pe care a cunoscut-o lumea este rezultatul alegerii greșite a omului la începutul creației. Acest rău mortal din rasa umană pe care îl numim păcat, este o boală înăscută care afectează întreaga omenire. Păcatul nu a distrus numai adevărata părtășie a omului cu Dumnezeu, ci l-a separat și de semenul său, omul.

Dar tu și cu mine nu suntem păcătoși numai prin naștere, ci și prin fapte.

În ce privește păcatul nostru din naștere, psalmistul a vorbit în numele tuturor când a spus: *Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea (Psalmul 51:5).* Dar această stare de păcat moștenită nu poate fi folosită ca scuză pentru faptele păcătoase pe care le-am comis toți. Biblia stabilește de asemenea că suntem *copii ai neascultării... când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre, și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți (Efeseni 2:2,3).*

Da, suntem vinovați înaintea lui Dumnezeu din cauza neascultării noastre. Nimeni nu poate fi acuzat în locul nostru: nici o soție, nici un prieten, nici un părinte. Nici educația pe care am primit-o, nici mediul în care trăim nu poate fi acuzat. Ești responsabil de păcatul tău personal, așa cum și eu sunt de al meu.

Adevăratul motiv pentru care vedem atâta ostilitate și dezbinare între oameni este păcatul, care este numitorul comun al nostru, al tuturor. Păcatul leagă un ateu de un credincios și un arab de un evreu. Păcatul leagă oamenii din lumea a treia cu cei din lumea industrială. Păcatul leagă un comunist de un capitalist, un polițist de un criminal, o feminisă de un șovin. Fie că sunt prostituați sau predicatori, fie că trăiesc pe culmile luxului sau în cea mai mare mizerie, fie că sunt educați sau analfabeți *toți au păcătuit și au pierdut slava lui Dumnezeu (Romani 3:23).* Și păcatul este cauza fundamentală a tuturor tensiunilor care există între oameni.

Dar Isus este speranța păcătoșilor! El a spus: *Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși (Matei 9:13).* Mai mult sau mai puțin, tu și cu mine am pierdut direcția prin care putem atinge ținta care este sfințenia lui Dumnezeu. Cuvântul „păcat“ înseamnă pur și simplu „a pierde ținta“. Noi nu putem face nimic prin noi înșine pentru a îndrepta lucrul acesta. Convingerea că putem găsi pacea cu Dumnezeu fie prin bunătatea noastră, fie prin faptele noastre bune, este o speranță

deșartă. Nu este *prin fapte, ca să nu se laude nimeni (Efeseni 2:9)*. De aceea a spus Isus când vorbea despre mântuire: *Milă voiesc, iar nu jertfă! (Matei 9:13)*. O înțelegere corectă a milei lui Dumnezeu le aduce o mare ușurare oamenilor apăsați de gravitatea păcatului lor personal.

Pentru că Dumnezeu este *bogat în îndurare (Efeseni 2:4)*, tot ceea ce El îți cere este ca tu să primești mântuirea Sa ca pe un dar. *Căci prin har ați fost mântuiți prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu (Efeseni 2:8)*. Isus Însuși a plătit sacrificiul suprem pentru a deschide ușa păcătosului, ca acesta să poată intra în prezența sfântă a lui Dumnezeu.

Dumnezeul îndurării a făcut ca viața din belșug să fie disponibilă gratuit prin Domnul Isus Hristos. Dar, pentru că ți-a dat o voință, Dumnezeu nu te va constrânge să participi la această viață. Răspunsul tău la oferta lui Dumnezeu este o problemă de mare urgență. Dumnezeu spune: *iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii (2 Corinteni 6:2)*. Acum – nu cândva în viitor după ce ai încercat să-ți îndrepti viața singur. Nu uita că Isus a spus: *Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși (Matei 9:13)*.

A fi sincer cu problema ta reală, aceea a păcatului, este primul pas spre soluție. Brațele lui Isus sunt deschise să te primească astăzi, oriunde ai fi și indiferent în ce stare sau situație te-ai afla. Tot ce dorește să audă de la tine este: *Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul! (Luca 18:13)*.

Pauză de meditație

1. Îți dai seama că astăzi societatea este într-o stare extrem de gravă?
2. Crezi că atunci când ești bolnav este vital ca medicul să-ți diagnosticheze corect boala înainte de a-ți prescrie medicamentul?
3. Cum procedează Biblia: îți diagnostichează problema? Îți prescrie un remediu pentru problema ta?

În cetate era un om numit Simon, care zicea că este un om însemnat; el vrăjea și punea în uimire pe poporul Samariei. Toți, de la mic până la mare îl ascultau cu luare aminte, și ziceau: „Aceasta este puterea lui Dumnezeu care se numește cea ‘mare’“.

Dr. Luca

De ce sunt oamenii atât de greșit orientați?

Am copilărit într-o zonă a insulelor Britanice pe deasupra căreia zburau permanent bombardierele inamice. Era vremea războiului, iar aceste bombardiere se îndreptau spre țintele din zonele industriale ale comitatelor centrale din Anglia. Eu și prietenii mei învățasem să distingem zumzăitul unui bombardier inamic de uruitul avioanelor noastre de luptă. Când vedeam lumina radarelor fixată asupra unui avion inamic pe cer eram în culmea fericirii. Știam că un tir de artilerie cu mitraliere „Ack-Ack“ de la sol, sau o luptă aeriană între avioanele de vânătoare, se încheia cu doborârea unui bombardier.

O dată cu doborârea unui avion inamic, exista întotdeauna posibilitatea ca unul din membrii echipajului să se parașuteze pentru a se salva. Pentru a face dificilă orientarea geografică a supraviețuitorilor și, prin urmare, salvarea lor, pentru a nu se putea întoarce cu alte bombe, autoritățile au demontat indicatoarele de la intersecțiile drumurilor. Astfel că practic nu mai erau indicatoare pe drumuri.

Dar noi băieții știam că, în afara orașului, la Wooten Woods, a rămas un indicator la o intersecție foarte importantă. Când am întors acel indicator orientându-l într-o direcție greșită, am crezut cu adevărat că eram de folos armatei noastre. Asemenea autorităților noastre locale, doream să rătăcim pe orice intrus ajuns pe țărmurile noastre.

Bineînțeles că, dacă o astfel de persoană avea în mână o hartă sigură, faptul că nu existau indicatoare n-ar fi prezentat nici o problemă pentru el. Ideea noastră copilărească de a întoarce indicatorul nu ar fi pus în încurcătură nici un inamic, exceptând situația în care acesta ar fi ales să ignore informația de pe harta sa.

Dumnezeu ne spune ce fel de oameni căutători de Dumnezeu vor fi greșit îndrumați de indicatoare false. În primul rând, orice persoană care alege să ignore faptul că acest Univers minunat ne dovedește existența unui Dumnezeu Creator, se va rătăci!

S-au fâlit că sunt înțelepți și au înnebunit;... Pentru că n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestamate, ca să facă lucruri neîngăduite (Romani 1:22, 28).

Și această minte depravată se va închina creaturilor, în locul Creatorului Însuși. Pe de altă parte, un om cu mintea limpede se va închina Creatorului său. Astfel, dacă refuzi să crezi că Dumnezeu a creat Universul, Dumnezeu te va lăsa în voia minții tale blestamate să crezi o concepție falsă despre apariția Universului. O minte coruptă este o minte amăgitoare!

Dumnezeu ne mai avertizează că acei oameni care refuză să accepte Cuvântul lui Dumnezeu ca adevăr vor urma cu ușurință o cale înșelătoare, una care va duce la distrugere. Într-adevăr, orice persoană care alege să nu iubească activ adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, se plasează într-o poziție foarte periculoasă.

...Pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți... Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună (2 Tesaloniceni 2:10,11).

O dată ce o persoană a ignorat sau a respins adevărul, va îmbrățișa falsul.

Îmi amintesc că odată am încercat să-mi găsesc drumul printr-o ceață londoneză foarte densă. Doar pentru a ajunge până la marginea drumului, am avut nevoie de foarte mult ajutor. Nici lumina farului nu se vedea la o depărtare mai mare de o lungime de braț. Dumnezeu ne spune că o amăgire puternică, adică o ceață mentală densă, va însoți sfârșitul prezentei stări de lucruri pe planeta Pământ, pentru că oamenii au respins adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Ucenicii lui Isus l-au întrebat: *care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?* Printre altele, El a răspuns:

Căci se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși (Matei 24:24).

Poate că-ți spui în sinea ta chiar și acum: „Păi, eu nu sunt amăgit“. Poți chiar să te mândrești cu faptul că recunoști cu ușurință un Hristos fals sau un profet fals. Dar oprește-te un moment și gândește-te

la concluzia ta. Dacă Dumnezeu a îngăduit ca Satan să-ți înșele mintea pentru că n-ai iubit adevărul, cu siguranță nu ești conștient de acest lucru. Dacă ai ști că niște profeți falși te-au amăgit, nu ai fi deloc amăgit. Toată înșelăciunea trebuie să se petreacă în minte, și orice om mândru din punct de vedere intelectual va găsi că este greu să accepte că mintea i-a fost înșelată și a crezut o minciună.

Există de fapt două tipuri de oameni care se împotrivesc adevărului când citesc Biblia, deschizându-se astfel decepțiilor pe care le propovăduiește lumea. Unul este persoana cu mândrie intelectuală și care pare să-și fie atotsuficientă. Cealaltă persoană este răzvrătitul moral. Dar Domnul Isus are o promisiune specială pentru oricine dorește să facă voia lui Dumnezeu: *Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura Mea este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine (Ioan 7:17).*

Dacă într-adevăr dorești să faci voia lui Dumnezeu, poți fi sigur că Dumnezeu te va învăța cu ajutorul Bibliei ce să crezi și ce să nu crezi, cum să te porți și cum să nu te porți. Totuși, trebuie să avem grijă să respingem cuvintele acelor învățători creștini auto-proclamați, care nu-i învață pe oameni adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu, ci încearcă să te facă să crezi și să faci ce este rău.

În această generație, unii dintre agenții lui Satan care îndreaptă oamenii în direcții greșite sunt membrii cultelor pseudo-creștine. Orice persoană care a ales să respingă adevărul despre Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt – Trei în Unul și Unul în Trei – este un profet fals. Deși acești oameni pot cita versete izolate din Biblie, ei rup complet textul de context, promovând astfel o religie nebiblică. Întotdeauna poți detecta un învățător fals punându-i întrebarea: „Cine este Isus Hristos?” Aceasta este o parte din motivul pentru care este atât de important să știi cine este El.

Când știi că Isus este Dumnezeu Fiul, vei observa că până și societățile secrete în care se practică acel gen de camaraderie înaltă în care membrii lor se ajută unii pe alții, sunt alte amăgiri spirituale. Deși este posibil ca Numele lui Dumnezeu să fie pomenit în astfel de societăți, aceste grupuri ignoră învățăturile lui Isus Hristos, care a spus:

Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine (Ioan 14:6). Biblia folosește cuvinte drastice cu privire la cei care au despre Dumnezeu o convingere care induce în eroare. *Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci; dar și dracii cred și se-nfioară! (Iacov 2:19).**

*Francmasoneria este cea mai mare societate secretă internațională din lume, care se laudă în prezent cu 10.000.000 de membri, bărbați din întreaga lume. Deși principiile ei de „dragoste frățească, ușurare sufletească și adevăr“ sunt atractive pentru mulți, masoneria nu este atât de inofensivă cum pare celor neinițiați. Pentru a deveni un mason, fiecare candidat trebuie să mărturisească faptul că este în întuneric, dar tinde spre lumină. Un adept al lui Isus crede deja că a găsit lumina. Isus a spus: „Eu sunt Lumina Lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții (Ioan 8:12). Ceremonia de inițiere în societatea secretă masonică este foarte dramatică și încărcată de simbolism. În acest moment, atenția candidatului este abătută de la conceptul biblic de Dumnezeu și i se prezintă numele „Gauto“. Candidatului i se spune că Gauto este „numele pierdut al lui Dumnezeu“ și că Gauto este „marele arhitect al Universului“. Teoretic, orice credincios, fie că este budist, hindus, evreu, musulman sau creștin, poate deveni francmason. Deci, Gauto (un concept despre Dumnezeu creat de om), abate gândurile candidatului de la Domnul Isus, pe care Biblia îl declară *adevărata Lumină (Ioan 1:9)*. Mai târziu, când masonul devine un mason învățător, i se prezintă un alt nume al lui Dumnezeu – Jahbulon. Acesta este de fapt, o combinație între numele evreiesc și cel din Orientul Mijlociu al lui Dumnezeu. Adică o combinație între JAH - de la JAHWEH, BUL (o formă a lui Baal) și ON, care se referă la zeul soare al egiptenilor. Acesta este un exemplu clasic de sincretism, cu încercările lui de a combina diferite credințe. Isus însuși a spus: *Așa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta! (Matei 6:23).*

Asistăm astăzi la o creștere alarmantă a activității majorității religiilor care îl neagă pe Dumnezeul Bibliei. Diferite secte hinduse stărnesc interesul celor mai mulți oameni care devin adepții lor. În țări cunoscute pentru tradiția lor biblică, filozofia hindusă este prezentă sub forma meditației transcendente, sau sub forme ca misticism estic, yoga și ascetism. Diferitele culte care izvorăsc din hinduism se închină cu nesăbuintă multor zei din lumea creată, dar nu Dumnezeului Creației. Și, o spun cu tristețe, multe minți amăgite sunt mult mai fascinate de un guru autoproclamat decât de Dumnezeul creației care s-a smerit pentru a vizita planeta Pământ.

Lumea musulmană face de asemenea uz de mult zel pentru a-și răspândi credința. Dolarii câștigați în urma afacerilor cu petrol, precum și înmulțirea loviturilor politice, le dau posibilitatea de a-și lărgi granițele la o scară de neimaginat cu câțiva ani în urmă. Din unul din templele lor cele mai sfinte, numit Domul Stâncii, localizat pe Muntele Templului din Ierusalim, neagă cu îndrăzneală însăși esența veștii bune a lui Dumnezeu. Zicerea arabă care este sculptată de jur împrejurul Domului Stâncii, afirmă că: „Dumnezeu nu este născut, nici nu poate naște“. Biblia spune însă că:

*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui **Fiu**, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică Ioan 3:16).*

Și iluzia spirituală nu se reduce doar la lumea spirituală. Lumea laică a îmbrățișat o filozofie umanistă care susține că omul este centrul Universului și că scopul suprem al societății este perfecționarea omului. Umanismul este proclamat în universități, ziare, seminarii multinaționale, reviste de succes, la radio și TV. „Răsfăță-te“ este tema egoistă popularizată de lumea publicitară.

Umanismul, care nu este nimic altceva decât închinarea la om, nu este o filozofie atât de nouă cum cred unii. Dumnezeu a spus încă din zilele lui Pavel: *...căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului... (Romani 1:25)*. Domnul pune o întrebare care cu siguranță este umilitoare pentru umaniști: *Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune dacă ai pricepere (Iov 38:4)*. Este vorba despre aceeași veche poveste. Când Satan a venit la Eva, el i-a expus o imposibilitate sub forma unei oportunități spunând: *vei fi ca Dumnezeu (Geneza 3:5)*. În zilele noastre, Satan continuă lucrarea lui plină de răutate prin învățăturile amăgitoare ale umanismului secular.

Poate că ești un tânăr modern care nu este fascinat nici de scena politică, nici de cea religioasă. Pentru tine, politicienii sunt suspecti, iar religia irelevantă. Preferi să te alături prietenilor și să-ți cauți împlinirea în altă parte. Poate crezi că stilul de viață descris de versurile muzicii punk rock, new wave, heavy metal, sau orice altă producție a scenei îți poate oferi un loc de refugiu din singurătatea în care te găsești.

Bineînțeles că ești conștient de cuvintele pe care le ascuți și pe care dansezi. Deși nu ți-ar place să le numești astfel, cu siguranță vei fi de acord că ele sunt o combinație între satanism, sadism și sex. Nu de puține ori, ororile iadului sunt prezentate în muzică drept o alternativă atractivă a unei existențe presupus lipsite de semnificație. Într-o atmosferă care ajunge până la violența exacerbată, stindardul sub care se unesc acești tineri îi încurajează să se distrugă și pe ei înșiși, și pe ceilalți.

Să vă povestesc despre un loc din Los Angeles. Este vorba despre o morgă numită „Frigiderul“. Acolo sunt depozitate, timp de trei luni, 600 de trupuri, cele mai multe ale unor tineri, cu speranța că cineva le va identifica. Pe degetele picioarelor lor atârnă etichete pe care scrie; „Anonim“. Marea majoritate a acestor nefericiți sunt îngropați apoi ca indivizi neidentificați în gropi comune. Cei mai mulți dintre ei vin de pe scena drogurilor, după ce au urmat mesajul proclamat în prezent din discotecii și ascultat pe CD-uri, în milioane de case. Acești tineri au urmat indicatorul greșit. Iar acum, la capătul drumului, este prea târziu pentru a mai putea schimba ceva. Ce bine ar fi fost dacă ar fi auzit și ar fi luat în seamă cuvintele Domnului Isus care a spus: *...Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug (Ioan 10:10)*.

Acum, acestui fenomen i se adaugă interesul crescut pentru „magia neagră“. Surse sigure ne arată că interesul crescut pentru ocultism este la fel de răspândit astăzi ca și în Evul Mediu. Iar aceasta are loc în contextul a ceea ce numim astăzi „iluminarea științifică“.

În locuri cu totul neașteptate, crește numărul celor ce se închină lui Satan. Vrajitorii profesioniști din Londra se adună în Kensington pentru a celebra „Liturgia neagră“. Adunările vrăjitoarelor s-au înmulțit atât în Europa cât și în locuri izolate cum este Insula Vancouver. Practicile negre ale închinării africane ancestrale sunt reproduse în ședințe de spiritism din întreaga lume. Diferite jocuri de societate ca „Dungeons and Dragons“ și „Ouija board“ satisfac fascinația crescândă a oamenilor în fața răului și a supranaturalului. Fenomene atât de prolifere sunt rezultatul unei curiozități spirituale superficiale. În căutarea lor de Dumnezeu greșit orientată, nu numai că mulți oameni se întorc de la lumina lui Dumnezeu, dar se întorc **spre** întunecimea ocultismului pentru a găsi un soi de împlinire falsă și goală. Iar toate acestea se petrec în cadrul a ceea ce noi încă numim lumea civilizată.

E bine să ne aducem aminte ce spune Domnul despre zilele din urmă. El ne avertizează împotriva *profeților falși și a falselor semne și minuni* care vor însoți marea înșelăciune a vremurilor din urmă. De fapt, Dumnezeu ne spune că va apărea domnul amăgirii, ale cărui fapte sinistre vor fi în concordanță cu *puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți (2 Tesaloniceni 9,10)*.

Din pricina acestui interes crescând față de învățături false și practici rele, nu este greu de înțeles de ce un număr crescând de națiuni și comunități sunt învăluite în mrejele opresive ale scepticismului, abandonării și ale lipsei de speranță. Indicatoarele lui Satan sunt prea multe pentru a le menționa pe toate,

dar poți fi sigur că nici unul nu indică spre Domnul Isus Hristos ca înspre singurul Mântuitor al oamenilor.

Mesajul lui Dumnezeu, în contrast cu imaginea întunecată a lumii despre viață, cu siguranță nu este unul de tristețe, confuzie și moarte. Este un mesaj al speranței, siguranței și al vieții vibrante, așa cum o găsim în Hristos. Citind Biblia în căutarea ta de Dumnezeu, Duhul Sfânt te va îndrepta întotdeauna spre Domnul Isus Hristos, care a spus: *Eu sunt calea, adevărul și viața. Și nu poate fi alta pentru că Isus continuă: Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine (Ioan 14:6).*

Dumnezeu te-a avertizat împotriva indicatoarelor amăgitoare, pentru a nu fi indus în eroare. El te-a mai informat și despre înșelăciunea crescândă care îți poate întuneca mintea. Acum îți dă această promisiune:

Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi... gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde. Mă veți chema, și veți pleca; mă veți ruga și vă voi asculta. Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta din toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul... (Ieremia 29:11-14).

Pauză de meditație

1. Cum este mintea celui ce se va închina mai degrabă creaturii decât Creatorului? (Citește *Romani 1:22-28*).
2. Care este cheia care va deschide soluția la orice problemă intelectuală ai avea, în căutarea ta de Dumnezeu? (Citește *Ioan 7:17*) Mintea ta? Dorințele sau voința ta?
3. Ți-a dat Dumnezeu un indicator clar pentru a te călăuzi spre El Însuși? (Citește *Ioan 8:12*)

Cu mulți ani în urmă, un băiat dintr-o școală duminicală din Anglia a întrebat-o pe învățătoarea de școală duminicală: „Dumnezeu îi iubeste pe băieții neastâmpărați?“ Învățătoarea a răspuns: „Nu, cu siguranță nu“. O, ce blasfemie, fie ea și neintenționată! Să spui așa ceva unui băiat! Dacă Dumnezeu nu ar iubi băieții neastâmpărați, nici pe mine nu m-ar fi iubit niciodată! Shakespeare spune: „Dragostea nu este dragoste dacă se strică atunci când stricăciune găsește“.

G. Campbell Morgan

Mă iubește Dumnezeu cu adevărat?

Ai pus vreodată la îndoială dragostea unei persoane foarte importante pentru tine? Sau ai încercat vreodată să dovedești că iubești pe cineva când acest cineva nu te credea? În ambele cazuri trebuie să știi că există momente în care adevărata dragoste poate fi mai bine exprimată prin fapte decât prin cuvinte.

De vreme ce faptele sunt cu mult mai încărcate de putere decât cuvintele, Dumnezeu și-a demonstrat dragostea Lui pentru tine prin ceea ce a făcut când Isus a murit pe cruce. Dacă înțelegi semnificația acestui lucru, nu mai ai nevoie de nici o altă explicație pentru a te ajuta să înțelegi că Dumnezeu te iubește cu adevărat.

La scurt timp după ce m-am convertit la Hristos, am citit povestea adevărată a unui tânăr gornist și a unui soldat. Amândoi au servit în armată în timpul Războiului Burilor. Gornistul, Willie Holt, avea 12 ani când a fost repartizat într-un cort cu șapte soldați necredincioși. Unul dintre acești bărbați se numea Bill. Spre deosebire de Bill, Willie era un credincios dedicat lui Isus Hristos. În fiecare seară îngenunchea înaintea patului său pentru a se ruga și pentru a-și citi în tăcere Biblia. De fiecare dată când făcea așa, ceilalți soldați își băteau joc și blestemau.

Într-o zi, colonelul care îi avea în subordine, a chemat compania la apel. În cortul în care erau repartizați Willie și Bill, s-a comis un furt. Într-o încercare disperată de a descoperi făptașul, Colonelul a dat un ultimatum în fața întregii companii: „Amenințările mele anterioare nu au avut nici un efect“ a spus el. „Noaptea trecută hoțul a venit iarăși. Astăzi îi dau vinovatului o ultimă șansă pentru a se denunța pe sine și pentru a-și primi pedeapsa ca un bărbat. Dacă nu se denunță, fiecare om din companie va fi pedepsit cu zece curele de bici pe spatele gol. Dar, dacă unul dintre voi vine în față pentru a lua pedeapsa, restul vor fi scutiți“.

După o tăcere apăsătoare, Willie a pășit în față, atrăgând astfel atenția tuturor asupra lui, și a spus: „Domnule, ați spus că dacă unul vine să ia pedeapsa, ceilalți vor fi scutiți. Domnule, eu voi fi acela“. Furios, colonelul a strigat împotriva lașului necunoscut: „Cum poți lăsa un copil inocent să ia pedeapsa în locul tău?“ Nimeni n-a mișcat. „În cazul ăsta“ a spus colonelul, „veți vedea scena îngrozitoare în care un copil inocent primește pedeapsa în locul unui bărbat vinovat“.

Fidel cuvântului dat, Colonelul a ordonat ca Willie să-și dezgolească spatele, iar curele crude au început să-l lovească. Când Willie a leșinat sub loviturile grele, Bill, nemaiputând suporta spectacolul, a ieșit fugind dintre rânduri și a strigat: „Opriți! Eu sunt hoțul. Îmi voi lua pedeapsa“. Revenindu-și din leșin, Willie a deschis încet ochii, l-a privit pe Bill și a șoptit: „E în regulă, Bill, colonelul nu-și poate lua cuvântul înapoi. Voi lua toată pedeapsa ta“. Și a luat-o!

Tânărul Willie nu și-a revenit niciodată în urma biciuirii. Dar, înainte ca Willie să meargă în cer, Bill, acum un om zdrobit, a plâns la patul lui și l-a întrebat: „De ce Willie? De ce ai luat pedeapsa în locul meu? Nu merit“. Răspunsul lui Willie a fost simplu: „Bill“ a spus el, „Am încercat de multe ori să-ți spun cât de mult te iubește Dumnezeu, dar tu întotdeauna ai râs; am crezut că dacă iau pedeapsa în locul tău, gestul meu te-ar putea ajuta să înțelegi cât de mult te-a iubit Isus când s-a suit pe cruce pentru a muri în locul tău, pentru păcatul tău“. Înainte ca Willie să meargă la cer, Bill a primit mântuirea oferită gratis de un Hristos iubitor.

În Hristos, cerul și-a lansat triumfătoare operație de salvare a omenirii pierdute. Dragostea – dragostea lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi - a fost aceea care l-a susținut pe Hristos în incredibilul act de sacrificiu și suferință.

Omul perfect

Pe dealul Golgotei au fost ridicat trei cruce. Pe două dintre ele, au fost răstigniți doi tâlhari. Isus a fost bătut în cuie și a murit acolo, între acești doi răufăcători.

În timpul ultimelor sale ore de chinuri groaznice, unul din tâlhari s-a aventurat să-și exprime opinia în legătură cu sistemul cvasi-judiciar sub care toți trei au fost condamnați la moarte. Oricât ar părea de uimitor, prima lui preocupare nu a fost pentru trupul său torturat și supus caznelor. Gândurile lui s-au îndreptat spre modul în care sistemul judiciar roman a fost nedrept condamându-l pe Isus la același mod de a muri împreună cu ei. Această nedreptate bătătoare la ochi părea să-l tulbure. Lucid și smerit, tâlharul în agonia morții a făcut trei observații profunde în puținul timp care i-a mai rămas înainte de momentul final.

Prima: ...*primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre*. În această afirmație scurtă și umilă, tâlharul și-a mărturisit responsabilitatea pentru crima comisă, recunoscându-și astfel vina.

A doua: *Pentru noi este drept...* În zilele noastre, în care hoții de buzunare și chiar actele de hoție însoțite de violență sunt la ordinea zilei, este greu de înțeles cu câtă gravitate erau privite acestea în primul secol. Dar, în cuvinte scurte, tâlharul condamnat la moarte și-a exprimat convingerea că în zilele lui, condamnarea sa la moarte era atât legală, cât și dreaptă. *Pentru noi este drept...*

A treia: ... *omul acesta n-a făcut nici un rău*. Deși este remarcabil modul în care tâlharul ajunge la conștientizarea propriei culpe și la acceptarea justiției sistemului legal, este de-a dreptul uimitor să citim despre preocuparea lui față de persoana lui Isus, care atârna pe cruce lângă el. *Omul acesta* - acest Isus, este nevinovat, observă tâlharul și, de aceea, este condamnat la moarte pe nedrept.

Fiind convins de propriul lui păcat, tâlharul care atârna pe cruce nu mai are altă speranță decât aceea de a se întoarce spre Isus. Deci l-a rugat sincer: *Doamne, adu-ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta*. Ca întotdeauna, Isus răspunde imediat la mărturisirea sinceră a vinovăției și a nevoii tâlharului, cu o promisiune: ...*astăzi vei fi cu Mine în rai (Luca 23:39-43)*.

În acea zi, tâlharul care era pe moarte a fost asigurat, ca toți păcătoșii care se întorc la Domnul, că va avea viață veșnică. S-a întors spre persoana potrivită - Domnul Isus Hristos - și a cerut mila Lui la locul potrivit – la crucea pe care a murit Isus.

Da, în acea zi extraordinară, în ochii unuia dintre tâlharii care agonizau pe cruce, Domnul Isus a fost într-adevăr **fără vină**. Mai târziu, observațiile a doi dintre ucenicii Săi au fost chiar mai exacte. Ei au mărturisit că Isus era **fără păcat**. Fiecare dintre acești ucenici, împreună cu apostolul Pavel, au înregistrat propria lor mărturie despre sfințenia lui Isus.

PETRU, un prieten apropiat al lui Domnului Isus era cunoscut ca un om de acțiune. De aceea, când a mărturisit că Isus este fără păcat, în conformitate cu personalitatea sa, a folosit un verb al acțiunii: *El (Domnul Isus) n-a făcut păcat (1 Petru 2:22)*.

IOAN a avut de asemenea o relație de prietenie specială cu Domnul Isus. În consecință a avut adeseori posibilitatea de a-l observa pe Domnul când acesta era departe de cercetarea atentă a mulțimilor. Din această perspectivă avantajoasă, Ioan a mărturisit clar: ...*în El (Domnul Isus) nu este păcat (1 Ioan 3:5)*.

PAVEL pe de altă parte, era cunoscut ca un învățat de renume. De aceea, când Pavel, un om învățat și cunoscător, a vorbit despre Domnul Isus, nu este surprinzător faptul că a declarat: ...*Cel ce n-a cunoscut nici un păcat (2 Corinteni 5:21)*.

O asemenea triadă de mărturii autentice despre viața neprihănită a lui Hristos este cu totul impresionantă. Unii însă doresc să anuleze aceste afirmații îndrăznețe, spunând: „A, păi, nici tâlharul înainte de a muri, nici apostolii Petru, Ioan și Pavel nu pot fi considerați martori obiectivi. Tâlharul condamnat la moarte era un om disperat, iar apostolii aveau prejudecăți din pricina devotamentului lor pentru Domnul Isus“. Dar ce facem atunci cu Pilat din Pont, guvernatorul roman al Iudeii? Cu siguranță el nu era prieten al lui Hristos. Fără îndoială că în răspunsul dat acuzatorilor lui Isus care au scornit acuzații false împotriva Lui, cu intenția de a fi siguri că va fi condamnat la moarte, Pilat a declarat:

...*Iată că, după ce L-am cercetat cu de-amăruntul, înaintea voastră, nu L-am găsit vinovat de nici unul din lucrurile de care-L pârați (Luca 23:14)*.

Dar ce sunt toate aceste mărturii omenești când le comparăm cu declarația Tatălui de pe tronul Său din cer? Când cineva se pregătește să vorbească într-o adunare publică, se consideră drept și corect ca această persoană să fie politicos prezentată adunării. Tot așa, când Isus a început să-și facă lucrarea publică, Dumnezeu Tatăl și-a rezervat privilegiul de a-și prezenta Fiul preaiubit. Cu o voce puternică din cer, Tatăl a anunțat: *Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea (Matei 3:17)*.

Tatăl știa că fiind în trup de om în această lume, Isus a trăit așa cum Dumnezeu l-a creat pe om să trăiască. Orice altă persoană a căzut și este lipsită de slava lui Dumnezeu (Romani 3:23). Nu însă și Isus! El a fost perfect în orice privință. De aceea, când Isus trebuia să-și înceapă lucrarea publică, Tatăl Său l-a prezentat, și *Sfântul Tatăl (Ioan 17:11)* a fost acela care și-a exprimat plăcerea în legătură cu modul în care trăia Fiul Său.

Așa cum am explicat până acum, Domnul Isus n-a fost niciodată mai puțin decât Dumnezeu. De aceea, este extraordinar să ne dăm seama că Dumnezeu s-a smerit pe Sine Însuși, găsind de cuviință să se nască în pântecele unei mame fecioare și să ia chip de om. Dacă Isus în trup de om nu ar fi fost total supus Tatălui ceresc, acesta nu și-ar fi găsit în El deplina plăcere. Și totuși, în pelerinajul Lui pe pământ,

Isus a fost întotdeauna supus Tatălui și dependent de El. Astfel, umanitatea Lui a devenit expresia pământească a sfințeniei, dragostei și scopului Tatălui Său ceresc.

Da, Isus ca om, a umblat exact pe planeta pe care El ca Dumnezeu, a creat-o. Deși Domnul Isus nu a fost niciodată mai mic decât Dumnezeu, timp de 33 de ani El a arătat omului cum a intenționat Dumnezeu ca omul să trăiască. Nimic din umanitatea lui Isus nu a violat vreodată chipul pe care Dumnezeu i l-a dat omului. În timpul acestor ani, El a fost întotdeauna la dispoziția Tatălui Său din ceruri. De aceea, Tatăl *a găsit plăcere* când a privit la Fiul Său preaiubit, care a trăit ca om **perfect** printre oameni.

FĂRĂ VINĂ! FĂRĂ PĂCAT! DESĂVÂRȘIT! Pentru tâlharul condamnat la moarte și pentru Pilat din Pont, Isus a fost fără vină. Pentru Petru, Ioan și Pavel, Isus a fost fără păcat. Pentru Tatăl Sfânt din cer, Isus a fost desăvârșit. Fără vină! Fără păcat! Perfect! - Și totuși El a murit pentru noi: a murit pentru noi din pricina mării Lui iubiri pentru fiecare dintre noi!

Dragoste fără margini

Acum, încearcă să-ți imaginezi că ești alături de cei care au fost martori la groaznicile evenimente din Vinerea Mare. Mulțimea era adunată în jurul crucii. Urmărind oribilul spectacol, erau confrunțați cu o scenă de un contrast crud. De fiecare parte a lui Isus, atârna câte un criminal. Acești doi criminali erau vinovați înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu Creatorul. Pentru vina lor, pedeapsa cu moartea era cerută de legea țării.

Isus atârna pe cruce între acești doi oameni. În contrast puternic cu cei doi tâlhari, Isus nu era numai fără vină și fără păcat înaintea oamenilor, dar era desăvârșit și înaintea Tatălui Său cel Sfânt. *...Dumnezeu... în Hristos (2 Corinteni 5:19) s-a urcat pe cruce ca Mielul scump și fără prihană (1 Petru 1:19)*. Substituirea morții lui Hristos pentru omul păcătos a fost un act voluntar al inimii pline de dragoste a lui Dumnezeu. Tâlharii trebuiau să moară, dar Domnul Isus cu siguranță că nu. Când le-a vorbit potrivit Săi, Isus a spus: *Tatăl mă iubește, pentru că îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși... (Ioan 10:17-18)*. Iar când le-a explicat ucenicilor Săi până unde va merge dragostea Sa, le-a spus: *Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi (Ioan 15:13)*. Mai târziu, după moartea și învierea Domnului Isus, apostolul Pavel a accentuat că Dumnezeu era în Hristos și că *Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El (Dumnezeu) L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El (1 Corinteni 5:21)*. Câteva secole mai târziu, adevărul extraordinar al morții substitutive a lui Hristos pentru păcatele noastre, a fost semnificativ exprimată în aceste cuvinte:

Tu ești neprihănirea mea
Eu am fost păcatul Tău
Tu ai luat ce a fost al meu
Și mi-ai dat ce a fost al Tău
Ai devenit ce nu erai
Pentru ca eu să pot deveni ce nu eram.

Un bob de grâu

Fiind foarte conștient de moartea lui iminentă, Domnul Isus și-a deschis inima înaintea ucenicilor și le-a spus:

„...Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice?...Tată izbăvește-Mă din ceasul acesta?...Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta! Tată, proslăvește Numele Tău!“ În fața unei asemenea dedicări gloriei lui Dumnezeu, Tatăl Său a răspuns triumfător: *„L-am proslăvit și-l voi mai proslăvi!“ (Ioan 12:27-28)*.

Te-ai putea întreba: „Cum poate fi Dumnezeu glorificat printr-o scenă atât de oribilă ca cea a răstignirii?“ Ei bine, să luăm în considerare afirmația cheie de la care a pornit comunicarea între Tată și Fiu. Să ne aducem aminte că Isus tocmai le-a spus ucenicilor:

Adevărat, adevărat vă spun, că dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare aduce multă roadă (Ioan 12:24).

Da, Isus ca om perfect ar fi putut merge direct în cer; fără să moară. Moartea nu avea putere asupra Lui pentru că El Singur, din întreaga omenire a fost fără vină, fără păcat, desăvârșit. În schimb, El a ales să-l slăvească pe Tatăl făcând posibilă intrarea mea și a ta în cer pentru a sta alături de El. Minunat! Ce minunat act de iubire!

Dacă n-ar fi murit, Isus nu ar fi avut o recoltă spirituală pe care s-o ia cu El în cer, iar tu și eu am fi fost condamnați la o veșnicie pierdută.

Acum însă, destinul tău etern poate fi determinat de reacția ta personală la moartea lui Isus. Oricât ar părea de incredibil, unii oameni vor alege totuși să respingă iertarea pe care El o oferă, iar alții vor rămâne neutri la sacrificiul dragostei Lui. Fie că o persoană îl respinge pe Isus, fie că nu ia nici o poziție, rezultatul este același: eterna separare de singura sursă de viață și dragoste. Această stare groznică a fost descrisă în următoarele cuvinte:

Murind, vei muri
Vei muri de o moarte atât de mare
Vei muri pe veci
Mori neîncetat, dar niciodată mort.

Dar, din fericire, din pricina milei iubitoare a lui Dumnezeu, dacă îi mărturisești lui Isus că ești un păcătos incapabil să faci ceva pentru a-ți plăti păcatele, dacă îți pui încrederea în moartea lui Isus ca un substitut plin de dragoste, dacă te întorci de la păcatele tale, îi mulțumești pentru că a murit în locul tău și îl inviți în inima și în viața ta, atunci Domnul Isus îți dă această promisiune personală:

Am ieșit de Tatăl, și am venit în lume; acum las lumea și mă duc la Tatăl... Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi (Ioan 16:28; 14:3).

Totuși, viața veșnică nu este doar siguranța viitorului meu în cer, ci este și o realitate prezentă, glorioasă pentru oricine se încrede în Domnul Isus Hristos și îl iubește. Acestor oameni Dumnezeu le promite:

...Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața (1 Ioan 5:11-12).

Viața veșnică este într-o persoană – Domnul Isus Hristos. Și ea începe în momentul în care El ajunge să locuiască în inima omului.

Marele preț

Așa cum am menționat deja, dacă vrem să trăim cu Dumnezeu pentru totdeauna, trebuie să găsim o soluție pentru problema păcatului nostru. Iar răspunsul la păcatul nostru se găsește în moartea lui Isus. Sfințenia lui Dumnezeu, dreptatea lui Dumnezeu și dragostea lui Dumnezeu, se întâlnesc toate la crucea lui Hristos. Acolo, sfințenia Lui a rămas nepătată; dreptatea Lui a fost împlinită; acolo dragostea lui Dumnezeu a îmbrățișat oameni ca tine și ca mine.

În cartea lui de devoțiuni zilnice *My Utmost for His Highest* „Ce am mai bun pentru cel Prea Înalt“, Oswald Chambers a scris acest avertismentul salvator:

Păzește-te de plăcuta imagine a lui Dumnezeu Tatăl care spune: „Dumnezeu este atât de bun și iubitor încât bineînțeles că ne va ierta“. Acest sentiment nu există în Noul Testament sub nici o formă. Singura bază în care Dumnezeu poate ierta păcatul și ne poate readuce în mila lui, este crucea lui Hristos; nu există altă cale. Chiar dacă înțelegem că lucrul acesta este adevărat, este posibil să considerăm că iertarea păcatelor ni se dă simplu prin credință și să uităm ce mare preț a plătit Dumnezeu pentru noi.

Chiar dacă am menționat mai devreme actul altruist al lui Willie Holt, nu există nici o comparație între suferința omului și suferința lui Dumnezeu răbdată la Calvar ca o ilustrație a dragostei Sale pentru noi. Iar prin Cuvântul inspirat de Duhul Sfânt, cum numim Sfânta Biblie, Dumnezeu Însuși dă la o parte

perdeaua pentru a ne da o imagine completă a acestei iubiri jertfitoare. Chiar și așa, mărimea iubirii Lui întrece cu mult capacitatea noastră limitată de a înțelege. Totuși, reflectând la un act de dragoste atât de extraordinar, putem începe să apreciem puțin din lungimea, lățimea, înălțimea și adâncimea dragostei lui Dumnezeu.

Când a murit pe cruce, Isus a suferit pentru noi în trei moduri. Pe cruce, trupul lui Isus a fost în agonie; pe cruce, dragostea Lui a fost ridicată la apogeu; și mai traumatic, pe cruce, Isus a fost despărțit de lumina și slava și pacea de care s-a bucurat în veșnicie, în unitatea Lui cu Tatăl. Da, suferințele îndurate de Isus pe cruce depășesc înțelegerea umană. Cu toate acestea, reflectând la suferința lui fizică, emoțională, și mai ales cea spirituală, apreciem altfel măsura dragostei Lui pentru oamenii păcătoși.

Suferința fizică: Este de-a dreptul imposibil să apreciem valoarea distrugerii unei inestimabile picturi de Rembrandt prin comparație cu deformarea unei bucăți de hârtie murdare. Cu atât mai mult, moartea omului perfect, Isus Hristos, nu poate fi niciodată estimată, nici măcar comparată competent cu moartea oricărei alte ființe umane.

În Vechiul Testament găsim o profeție prin care este prezisă cu exactitate suferința fizică pe care Isus o va îndura mai târziu. Acolo ni se spune că *atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor (Isaia 52:14)*. Totuși, traducerea acestei fraze nu redă întreaga forță a textului original ebraic. În această propoziție, Dumnezeu spune că Fiul Său preaiubit va fi atât de brutalizat, încât nu va mai arăta ca un om. O asemenea mutilare fizică a lui Hristos a fost profețită de Isus Însuși:

„Iată“, a zis El, „ne suim la Ierusalim, și Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei îl vor osândi la moarte și-l vor da în mâinile Neamurilor, care își vor BATE JOC de El, Îl vor BATE cu nuiete, Îl vor SCUIPA și-l vor OMORÎ...“ (Marcu 10:33-34).

Și tocmai așa s-a întâmplat! Mai târziu Marcu a descris ceea ce au văzut martorii oculari: *și-l loveau în cap cu o trestie, Îl scuipau.... După ce și-au bătut astfel joc de El... L-au dus să-l răstignească (Marcu 15: 19,20)*.

Biciul roman care a brăzdat trupul Mântuitorului era făcut din curele de piele, care aveau la capăt bucăți de os sau plumb. Acestea i-au sfâșiat cu cruzime carnea de pe spate și piept. De aceea s-a profețit în psalm că Mesia va spune: *...Mi-au străpuns mâinile și picioarele. Toate oasele aș putea să Mi le număr. Ei însă pândesc și Mă privesc (Psalm 22:16-17)*. Da, Domnul Isus – desăvârșit în orice privință – a trecut prin durerea agoniei morții. Mutilarea fizică dură pe care a îndurat-o, a dezumanizat literalmente trupul Său. Te ajută lucrul acesta să înțelegi cât de mult te iubește Dumnezeu?

Suferința emoțională: Deși suferințele fizice ale Domnului nostru răstignit depășesc capacitatea noastră de înțelegere, aceasta nu a fost decât o parte din suferința Sa reală. Durerea Lui fizică nu a atins decât tangențial agonia Sa profundă.

Pe cruce El a trăit de asemenea o suferință emoțională mare. Ioan a consemnat pentru noi evenimentele acelor ore îngrozitoare:

Când au venit (soldații romani) la Isus, și au văzut că murise, nu i-au zdrobit fluierile picioarelor; ci unul din ostași i-a străpuns coasta cu o suliță; și îndată a ieșit din ea sânge și apă (Ioan 19:33,34).

Am auzit că autoritățile medicale și-au exprimat convingerea că prezența sângelui și a apei dovedesc faptul că Isus a murit zdrobit de durere. Unii cardiologi explică acest fenomen în continuare avansând teoria că, în momentul în care inima lui Isus a plesnit, sângele Lui s-a scurs în sacul mai larg al pericardului. Așa s-ar explica faptul că, în momentul în care soldatul a străpuns pieptul Mântuitorului, din acesta a curs apă și sânge. În Psalmul 69, printre alte profeții exacte despre moartea lui Hristos, citim o profeție despre trauma Sa sfâșietoare: *Ocara îmi umple inima și sunt bolnav... (Psalmul 69:20)*. Da, indescriptibila suferință emoțională a lui Isus i-a zdrobit literalmente inima.

Când inima lui iubitoare a fost străbătută de întregul agregat al suferinței seminției umane; și când în sufletul lui neprihănit - sufletul Celui care a fost separat de păcătoși (*Evrei 7:26*) – a trecut murdăria incredibilă și ordinară a iadului însuși, Domnul Isus a murit cu inima zdrobită.

Te ajută lucrul acesta să înțelegi cât de mult te iubește Dumnezeu?

Suferința spirituală: Mai târziu, Domnul Isus a strigat pe cruce: *Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?* (Matei 27:46). Așa cum am observat deja, din cauza păcatului nostru și din cauza naturii noastre păcătoase moștenite, toți am pierdut relația cu Dumnezeu. Fără ajutor din cer, toți am rămâne morți spiritual. Dar, deși Domnul Isus – conceput de la Duhul Sfânt în pântecul fecioarei – a fost complet fără păcat în tot timpul vieții sale, la cruce a fost și El părăsit de Tatăl Său și nu a murit din alt motiv decât acela de a lua asupra Lui păcatul tău și al meu. Iar moartea Sa pentru noi a presupus și suferința groaznică a separării Lui de Tatăl Său.

Când Fiul a devenit păcat pentru tine și pentru mine, a fost necesar ca prezența sfântă a Tatălui ceresc și a Duhului Sfânt să fie izolată de Fiul preaiubit. Deși a trăit în lumina de nedescris a lui Dumnezeu Triunul încă dinaintea de începerea timpului, Isus a fost despărțit acum de armonia și sfințenia gloriei Sale eterne. Aceasta este moarte spirituală. Când Isus a atârnat pe cruce, Dumnezeu, care este lumina veșnică, nu a putut coexista cu păcatul, care este întuneric. De aceea, nu este de mirare că în momentul în care Isus a murit pentru păcatul tău și al meu, această lume rea a fost cuprinsă de un întuneric sinistru, timp de trei ore.

Cum soarele se-ascunde-n întuneric
Împiedecând lumina să răzbată
Așa Hristos puternicul Creator muri
Pentru păcatul făpturii de El creată.

Isaac Watts (1674-1748)

Apoi, prin atotputernicia lui Dumnezeu, Isus a fost înviat în trupul Său fizic și relația Sa cu Tatăl Lui a fost restabilită pe vecie. Da, Isus este în mod glorios viu din punct de vedere fizic, spiritual și veșnic! Iar această viață – viața Lui după înviere – este disponibilă acum fiecărei persoane care îi va mulțumi cu recunoștință pentru ceea ce a făcut pentru ea pe cruce, și celor care îl vor primi personal ca Mântuitor și Domn. Despre astfel de oameni apostolul Pavel a scris:

Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus... (Efeseni 2:4-6)

Când apostolul Pavel a declarat că Hristos a fost *cel dintâi în învierea morților* (Fapte 26:23), a fost conștient că și alte persoane care muriseră, au mai fost înviate fizic. Dar Pavel a spus: Isus este primul! Prima persoană care a înviat din morți, atât fizic, cât și spiritual și veșnic.

Cei mai mulți oameni se identifică mult mai ușor cu suferințele fizice și emoționale ale Domnului Isus decât cu agonia Sa spirituală. Totuși, cu siguranță că cea mai mare durere a Sa a fost provocată de ruperea relației Lui eterne cu Tatăl cel Sfânt.

Înainte de începutul timpului și înainte ca Isus să fi creat Universul, Dumnezeu știa ce preț mare va fi nevoit să plătească pentru restaurarea relației păcătoșilor cu Sine. Și din inima Lui plină de iubire veșnică, Dumnezeu Triunul a decis că va suferi o agonie fizică, emoțională și spirituală nespuse de mare pentru tine și pentru mine. Reflectând la această dragoste de nepătruns, Charles Wesley (1707-1788), a scris:

Negrăită dragoste
Cum se poate
Că Tu Dumnezeul meu
Ai murit pentru mine

Te ajută toate acestea să înțelegi mai bine cât de mult te iubește Dumnezeu?

Moartea ucide moartea

Regretatul Dr. Sangster a fost unul dintre cei mai talentați oratori pe care i-am ascultat vreodată. Se desfăta folosindu-și neprețuitul dar de a vorbi frumos despre Domnul și Mântuitorul lui, Isus Hristos.

Ca o ironie, înainte de a muri, Dr. Sangster a fost total incapabil să vorbească din cauza cancerului din gură. Înainte de a merge în cer i-a cerut, prin semne, fiicei lui să-i dea hârtie și creion. În acea dimineață de Paște a scris: „E mai bine să nu ai limbă, dar să ai o dorință fierbinte de striga ‘Isus e viu’ decât să ai o limbă și nici o dorință de a striga!”

Pentru că Domnul Isus Hristos este Dumnezeu Creatorul, El a creat viața din nimic. Pentru că Domnul Isus Hristos este Mântuitorul Dumnezeu, El a biruit moartea și a scos viața din mormânt. Cum ar fi putut un mormânt al putreziciunii și al morții să-l țină pe Creatorul vieții?

Scriind credincioșilor din Corint, apostolul Pavel le reamintea că au fost mântuiți de consecințele păcatului lor pentru că *au primit* (adică au aderat, s-au încrezut și s-au odihnit din plin) în faptul că *Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi, că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi; (1 Corinteni 15:3,4)*. Astăzi, fiecare credincios adevărat se odihnește deplin în acest fapt glorios că „Hristos a murit pentru păcatele mele; a înviat și îmi dă o nouă viață în El”.

Acum poate te întrebi: „Ce s-a întâmplat cu Domnul Isus Hristos între momentul crucificării și momentul învierii din morți, trei zile mai târziu?” Anticipând o astfel de întrebare, Dumnezeu ne-a descoperit răspunsul:

Și acest „S-a suit”, ce însemnează decât că înainte s-a pogorât în părțile mai de jos ale pământului? Cel ce s-a pogorât este același cu cel ce s-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile (Efeseni 4:9,10).

Da, Biblia ne spune că înainte de a se înălța la cer, Domnul Isus Hristos a coborât practic în *părțile mai de jos*. Apoi, după ce a coborât în părțile mai de jos, S-a înălțat la cer ducându-i pe sfinții Vechiului Testament (care au murit credincioși), în alaiul Său triumfător. Astăzi, orice credincios adevărat este asigurat că ușa morții este cu adevărat poarta sa spre slavă. Da, Hristos Însuși a triumfat asupra morții fizice și spirituale în numele nostru. Minunat!

Unde îți este biruința moarte? Unde îți este boldul moarte? Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos! (1 Corinteni 15:55-57).

Moartea biruie prințul morții

Motivul pentru care Dumnezeu s-a îmbrăcat pe Sine în „carne și oase” nu a fost doar acela de a putea muri pentru păcatul tău și al meu ci și pentru ca: *...prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul... (Evrei 2:14)*.

Așa cum David s-a folosit de însăși sabia lui Goliat pentru a-l distruge când acesta era amețit, tot așa Isus a luat propria armă a lui Satan - moartea - și a folosit-o pentru a-l birui complet. Isus este adevăratul eliberator al omului – femei și bărbați. El este eliberatorul lui Dumnezeu – Singurul care este în stare să-i elibereze pe oameni de moartea spirituală eternă și de robia spirituală. Robia în care Satan și-a propus să ne ducă pe toți în răzvrătirea lui față de Dumnezeu care a creat omenirea după chipul Său.

În trupul Său de carne adevărată și oase adevărate, Isus l-a învins pe Satan, a biruit moartea și s-a înălțat din mormânt. Apoi citim despre înălțarea Sa la cer: *unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător... (Evrei 6:20)*. Pentru prima dată un om – **fără vină, fără păcat, un Om perfect** - a intrat în cer. Din pricina morții lui pe cruce, El a deschis acum calea pentru ca și alții să-l poată urma. Minunat!

TESTAMENTUL DRAGOSTEI

Este minunat să știm că Domnul Isus a deschis calea spre cer. Acum îl putem urma în alaiul Său triumfal. Este la fel de minunat să știm că înainte de moartea Sa, Isus, de dragul alor Săi a promis că după înălțarea Sa la cer, va trimite Duhul Sfânt credincioșilor de pe pământ.

El a declarat ucenicilor Săi:

„Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura”. Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-l primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus încă nu fusese proslăvit. (Ioan 7:38-39).

Acum mă duc la Cel ce M-a trimis...Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor...Duhul adevărului...Vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-l voi trimite... El Mă va proslăvi... (Ioan 16:5; 14:16,17; 16:7,14).

Am observat deja cum a fost proslăvit Dumnezeu în moartea Fiului Său. Acum ai putea pune o altă întrebare: „Cum poate fi proslăvit Isus trimițându-ne Duhul Sfânt mie și ție?”

Parțial s-a răspuns deja la această întrebare prin faptul că Isus este slăvit în viața fiecărui credincios prin care curge dragostea lui Dumnezeu. Citim: *...dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat (Romani 5:5)*. Dragostea lui Dumnezeu care locuiește în noi – făcută reală prin Duhul Sfânt - întrece cu mult cea mai mare dragoste omenească. Răspunzând prin credință lucrării lui încheiate pe cruce, Domnul Isus, în persoana Duhului Sfânt, va începe să-i iubească pe ceilalți prin tine. Minunat!

A crede că Hristos a murit pentru păcatele tale și apoi a mulțumi în inima ta pentru acest lucru înseamnă a te bucura de siguranța iertării și a dragostei mântuitoare a lui Dumnezeu. A pune viața ta la dispoziția Domnului Isus Hristos prezent în inima ta, înseamnă a deveni modalitatea de împărtășire a dragostei Lui într-o lume lipsită de dragoste. Un teolog german, faimos pentru erudiția sa, a fost întrebat odată: „Care este cel mai profund gând al tău despre Dumnezeu?” A răspuns în mod surprinzător printr-un refren dintr-un cântecel pentru copii: **„Isus, știu, mă iubește; Biblia mie-mi spune“**.

Da, Dumnezeu mă iubește cu adevărat! Și da, Dumnezeu te iubește CU ADEVĂRAT!

O, dragostea care a înfăptuit al mântuirii plan,
O, harul care l-a adus la om,
O, imensa prăpastie pe care a trecut-o Dumnezeu,
La Calvar!

Acolo mila a fost mare și harul în dar,
Iertarea mi-a fost dată și mie,
Acolo sufletul meu împovărat s-a eliberat,
La Calvar.

Pauză de meditație

1. Care este cea mai bună modalitate de a dovedi cuiva că-l iubești? Vorbele sau faptele?
2. Cum și-a arătat Dumnezeu dragostea față de tine?
3. Cum vei răspunde la dragostea Lui?

În atmosfera unei săli de operație, fiecare chirurg învață să identifice sângele cu viața. Cele două sunt inseparabile: o pierzi pe una, le pierzi pe amândouă.

Dr. Paul Brand

Unde pot găsi viața?

Miezul nopții se apropia cu repeziciune. Pregătiți pentru o lungă călătorie cu trenul, eu și soția mea ne găseam în gara St. Lazare din Paris, împreună cu alte câteva sute de călători. Așteptam toți cu răbdare controlorul pentru a ne verifica biletele și a ne lăsa să urcăm în tren.

Cei mai mulți dintre cei din jurul nostru erau tineri. Stând printre ei împreună cu Dorothy, am putut observa că fiecare țară europeană părea să fie reprezentată în acea mulțime. Unii dintre ei încercau să tragă un pui de somn, folosind rucsacii în loc de pernă. În timp ce unii se tolăneau pe pavajul de piatră, alții stăteau de gardă și mâncau zgomotos un sandwich sau beau apă din sticlă.

Am sporovăit și am râs cu acești tineri în timp ce așteptam trenul. În ciuda entuziasmului lor tineresc, după ce și-au dat jos masca, cei mai mulți erau conștienți că încă n-au găsit acea „viață” ideală pe care o căutau. Nu după mult timp, conversația noastră s-a concentrat în jurul Persoanei care călătorea cu Dorothy și cu mine – Domnul Isus Hristos!

În timp ce discutam, unii dintre acești tineri aventurieri s-au deschis și ne-au împărtășit dorința lor de a găsi viața adevărată. Unii sperau că o vor găsi în orașul următor; unii credeau că o vor găsi în prietenia următoare; alții afirmau cu aroganță că își vor îmbogăți experiența de viață cu drogurile următor sau cu următoarea beție. O mare îngrijorare pentru unii era teama de a nu contacta o boală mortală.

În satele africane izolate, această plagă de temut se numește „boala omului slab”. În termeni medicali este denumită HIV pozitiv. Complet dezvoltată într-un bărbat, femeie, fată sau băiat, este cunoscută sub numele de AIDS (SIDA). Vestea groaznică a contactării acestei boli este mereu aceeași: o distrugere sigură și totală! Oamenii știu că această suferință groaznică care se numește AIDS, este o „boală de sânge”. Sângele care ar trebui să fie un râu curățător și dătător de viață, a devenit un râu contaminat de virusul morții.

Trebuie să recunosc totuși că, deși sângele este o sursă de viață, mie nu mi-a plăcut niciodată să văd sânge. De fapt, am făcut chiar un gest îndrăzneț pentru a-mi depăși fobia, acceptând o dată să asist la o intervenție chirurgicală dintr-un turn de observație într-un spital din Londra. Când bisturiul a incizat pielea pacientului, aproape am leșinat. Medicul care îmi era prieten și care a observat că eram ud de transpirație și alb ca varul, mi-a spus să ies din camera de observație. N-am avut nevoie de a doua invitație!

Dar, indiferent de reacția cuiva la vederea sângelui, viața și sănătatea pot fi redată unei persoane cu o hemoragie gravă, printr-o transfuzie de sânge. Astăzi, datorită realizărilor științei moderne, sângele luat din venele unui individ sănătos poate fi introdus ulterior în venele unei persoane care este pe moarte sau grav bolnavă, ca un râu dătător de viață.

Cu mult înainte ca cercetările medicale să descopere minunatele mistere ale sângelui, Dumnezeu Însuși a declarat: *Căci viața trupului este în sânge... (Levitic 17:11)*. Dr. Paul Brand recunoaște pe scurt că în sânge se găsește esența vieții: „În atmosfera unei săli de operație, fiecare chirurg învață să identifice sângele cu viața. Cele două sunt inseparabile: dacă pierzi una, le pierzi pe amândouă”.

Dar, mulți oameni nu sunt conștienți de faptul că deși contaminările prin sânge cum ar fi infecția cu HIV sunt selective în funcție de expunere, mai există o „boală” care este universală. Pentru că Dumnezeu a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului (*Fapte 17-26*), această contaminare mortală a afectat întreaga rasă umană. În Biblie, originea ei se găsește în Adam, strămoșul tuturor generațiilor.

Când omul dintâi Adam (*1 Corinteni 15:45*) a păcătuit, toate generațiile, indiferent de culoarea pielii sau de zona în care trăiesc, au intrat sub condamnarea la moarte. Biblia afirmă clar: *...toți mor în Adam... (1 Corinteni 15:22)*. Ca și în cazul infectării cu AIDS, moartea este adusă în trup prin sângele contaminat, astfel încât și această contaminare cu păcat a fost transmisă din generație în generație. Dacă acest lucru nu s-ar fi întâmplat așa, oamenii s-ar fi dus direct în cer, fără să fi trecut prin valesuferințelor fizice și a morții. Dar lucrurile nu stau așa.

Totuși, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că la nașterea lui Isus în rasa umană a fost introdus un izvor de sânge dătător de viață. Iată cum s-a întâmplat: îngerul Gabriel i-a spus Mariei că va concepe și va naște un Fiu și că numele Lui va fi Isus. Gabriel i-a mai explicat acestei fecioare curate cum va avea loc concepția Pruncului ei.

Duhul Sfânt se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu (Luca 1:35).

Când sămânța femeii a fost atinsă Duhului Sfânt s-a produs o minune. Prin acest act dramatic, Viața lui Dumnezeu a fost introdusă în rasa umană. Apoi, în timp ce Pruncul creștea în pântecele Mariei și sângele circula în embrion, prețiosul Lui sânge nu a fost nici alterat, nici contaminat. Da, sângele Domnului Isus era Viața Însăși!*

*În cartea sa *The Chemistry of the Blood* [„Alchimia sângelui“], medicul M.R. DeHaan citează mai multe publicații de psihologie, obstetrică și asistență medicală, recunoscute și conchide: „Mama hrănește fătul (copilul nenăscut, în curs de dezvoltare) cu elemente nutritive pentru dezvoltarea aceluia mic trup în adâncurile tainice ale pântecelei, dar tot sângele care se formează aparține în întregime fătului. Din momentul concepției până în momentul nașterii, nici măcar o picătură de sânge nu trece de la mamă la copil.“ Comentând însă viziunea lui DeHaan, Dr. Robert E. Coleman, în cartea sa *Written in Blood* [„Scris în sânge“] afirmă: „Fără intenția de a-i discredita poziția, (este vorba despre viziunea lui DeHaan care spune că sângele se formează în făt prin introducerea spermei tatălui, și de aceea nu are contact direct cu trupul mamei“), cred că este corect să observăm că alți medici pun serios sub semnul întrebării validitatea acestei teorii. Oricum, făcând abstracție de natura biologică a situației, nu înțeleg de ce aceasta ar constitui o problemă când discutăm despre semnificația biblică a sângelui lui Isus. Faptul că Isus a fost conceput de Dumnezeu exclude transmiterea ereditară a păcatului.”

Sângele uman este o substanță incredibil de complexă. Chiar și astăzi, cercetătorii din domeniul medical continuă să descopere tot mai mult din secretele aducătoare de viață ale acestui fluid miraculos. În termeni simpli, unele din funcțiile sângelui în organismul uman pot fi denumite astfel: sanitarul organismului, dătător de viață și dușmanul bolilor. Oricât ar fi de minunat, este mult mai minunat să știm că Dumnezeu a pus la dispoziția mea și-a ta un izvor de sânge similar, dar cu un scop miraculos. Iar acest sânge este la dispoziția oricui caută „viața” adevărată. Pentru păcătos, sângele lui Isus este agentul lui Dumnezeu de curățire a păcatului. Celui mort spiritual, prin sângele prețios al lui Isus i se face o transfuzie de Viață cu V mare. Pentru cel viu spiritual, sângele lui Isus este agentul protector al lui Dumnezeu împotriva atacurilor Satanei. Despre prețiosul Său sânge citim:

...căci știți că nu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viațuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană (1 Petru 1:18-19).

Sângele și puterea lui curățitoare

Cu câțva timp în urmă, s-a mediatizat știrea că o firmă de transport lacomă de câștig a încălcat unele reguli de igienă. Pentru a-și mări profitul, această firmă a utilizat un tir pentru a transporta produse toxice spre o anumită destinație, iar apoi, neoficial, a folosit același tir pentru a transporta alimente lichide la întoarcere. Rezultatul a fost îmbolnăvirea gravă a multor oameni.

Dar Dumnezeu a creat în organismul uman un sistem de transport care duce hrana la celule iar în același timp distruge substanțele reziduale. Și pentru că Dumnezeu a creat totul perfect, în sistemul circulator nu este posibilă contaminarea organismului cu propriile-i toxine. În mod surprinzător, nici o celulă din corpul uman nu este mai departe de capilarele sanguine decât cu o fracțiune de milimetru. Dacă toxinele nu s-ar elimina din aceste celule, rezultatul inevitabil ar fi boala și moartea.

Acesta este exact lucrul pe care Dumnezeu l-a descris când a explicat metoda Sa de înlăturare a prezenței contagioase a păcatului din viața noastră. Această curățire nu se poate face decât prin sângele prețios al lui Isus Hristos: *Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este lumină, avem părtaşie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat (1 Ioan 1:7).* Mai mult, Dumnezeu a spus că nu există altă cale prin care păcatele noastre să fie iertate, pentru că *fără vărsare se sânge nu este iertare (Evrei 9:22).*

Sângele și puterea lui de a da viață

O altă funcție a sângelui este aceea de a transporta apa și hrana necesare, prin întregul organism pentru a menține viața. Dacă sângele n-ar ajunge la celulele și țesuturile organismului, aceste structuri ale corpului ar muri imediat. Astfel, trupul moare când sângele încetează să circule. Evident, viața este în sânge.

Dându-ne seama de acest lucru, ne aducem aminte de cuvintele Domnului Isus care i-a speriat atât de mult pe ucenicii Săi când a vorbit despre sângele Lui. El a spus răspicat:

...Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură (Ioan 6:53-55).

Dar Isus a explicat înțelesul spuselor Sale: *...Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, rămâne în Mine, și Eu rămân în El (Ioan 6:56).* Ce bucurie să înțelegi adevărata sursă a vieții spirituale! Sângele lui Isus a fost vărsat pentru a răscumpăra păcătoșii din păcatele lor. Din pricina sângelui Său vărsat, putem avea parte acum de viața Lui. Domnul Isus a explicat adevăratul înțeles al consumării sângelui Său când a spus: „Eu în El!“ Minunat! Experimentând personal puterea învierii lui Hristos care locuiește în ei, credincioșii pot mărturisi biruitori: „Hristos cel înviat trăiește acum în mine!“ Pentru astfel de oameni, împărtășirea cu pâine și vin la un serviciu de comuniune este un simplu act simbolic de mulțumire și mărturie. Minunat!*

*Din păcate, există milioane de oameni care continuă să creadă că pâinea și vinul servite la anumite „Euharistii“ se transformă literalmente în carnea și sângele lui Hristos. Ceea ce Domnul nostru a intenționat să fie simbol al vieții Sale în noi, a fost înțeles în mod tragic ca un act fizic.

Viața dătătoare de putere a prețiosului sânge al lui Isus este transferată în mod miraculos în viața credinciosului, prin puterea Duhului Sfânt, când acesta este născut de sus. Da, nevoia de o „transfuzie de sânge“ dătătoare de viață este esențială pentru viața fiecărei persoane care caută viața.

Sângele și puterea lui protectoare

Mai există și o altă funcție miraculoasă a sângelui uman. Nu numai că sângele ne curăță viața, dar ne-o și protejează. Când a izbucnit ciurma în India, frica s-a răspândit în întreaga lume. Avioanele intercontinentale care decolau din acea țară au fost fumigate, iar pasagerii au fost reținuți temporar pentru examene medicale. De teamă ca boala să nu se răspândească și în alte țări, s-a pus un embargou temporar asupra tuturor zborurilor care urmau să părăsească India.

Chiar și fără amenințarea ciumei, corpul uman este în permanență bombardat cu germeni străini care ne amenință viața. Dar sângele are un mecanism minunat de contraatac. El poartă antitoxine de autoapărare și alte substanțe specifice care apără sistemul împotriva invaziei bacteriene. Când apare o astfel de invazie, celulele albe (care au în primul rând un scop defensiv) se înmulțesc considerabil și pornesc în apărarea organismului.

Ce minunat este să știm că sângele lui Isus Hristos, asemenea minunatei puteri a sângelui uman, are o lucrare de protecție a vieții. Pentru că sângele lui Isus Hristos este cel care apără orice credincios de bombardamentul constant al forțelor Satanei. În profeția despre lupta de la sfârșitul timpului dintre Satan și poporul lui Dumnezeu, citim: *Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte (Apocalipsa 12:11).* Și tu poți învinge atacurile groaznice ale diavolului prin puterea protectoare a sângelui prețios al lui Isus.

Această victorie a lui Isus asupra lui Satan a fost profețită imediat după amăgirea Evei și a lui Adam. Atunci, Domnul Dumnezeu a promis că sămânța femeii va fi cea care îl va zdrobi. *Vrăjmășie voi pune între... sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul (Geneza 3:15).* Sămânța femeii va zdrobi capul Satanei, dar nu înainte ca acesta să zdrobească călcâiul lui Mesia. Da, Însuși Domnul Isus Hristos a fost sămânța femeii care și-a vărsat prețiosul sânge astfel încât:

...Prin moarte să nimicească pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul... (Evrei 2:14)

Spre deosebire de studenții vânători de iluzii pe care i-am întâlnit în gara St. Lazare, mulți alții au descoperit sursa vieții adevărate. Cu câțva timp în urmă, eu și Dorothy ne-am întâlnit cu o sută de ugandezi care erau siguri că au găsit adevărata viață. În sângele scump al lui Isus Hristos, ei au găsit o putere curățitoare, dătătoare de viață și care se împotrivesc diavolului. Ei puteau dovedi că, pentru ei, cele vechi s-au dus și toate lucrurile au devenit noi.

Deși am acționat împotriva recomandării oficialităților de la Ambasada din Kenia, care ne-au avertizat în legătură cu pericolul la care ne expunem, eu și soția mea, încurajați de Duhul Sfânt, am intrat în Uganda. Dumnezeu a planificat timpul în care urma să aibă loc seminarul nostru cu pastori ugandezi și soțiile lor. Cum aveam să descoperim mai târziu, El a planificat dinainte și zborul nostru de întoarcere. (S-a întâmplat că avionul nostru era ultimul care părăsea Entebbe înaintea unui alt atac militar).

Imediat ce am ajuns la aeroport, ne-am dat seama că ne găseam într-o atmosferă de tensiune și teamă. Confuzia și mizeria pe care le-am întâlnit erau de nedescris. Ni s-a pus la dispoziție una din puținele mașini din regiune pentru a merge de la aeroport pe un drum care încă era semănat cu gropi lăsate de bombe. După o scurtă bucată de drum, am fost arestați, sub amenințarea cu arma, de niște soldați suspecti. Nu știam dacă erau soldați guvernamentali, antiguvernamentali sau pur și simplu oameni certați cu legea, îmbrăcați în uniforme de soldat. Spre surprinderea noastră, l-au recunoscut curând pe șoferul nostru ca fiind un membru al tribului lor așa că, cu părere de rău, ne-au dat drumul fără să ne jefuiască sau să ne facă vreun rău.

Ajunși la destinație, eu și soția mea am descoperit că locul de adunare pentru seminariile noastre era un loc întunecos și murdar în mijlocul unei comunități stăpânite de frică. Dar, când au sosit pastorii și soțiile lor, am uitat repede de problemele din jur. Domnul Însuși ne-a copleșit cu capacitatea de a percepe slava și prezența Sa. Acele adunări din Uganda vor rămâne pentru totdeauna în amintirea noastră ca o experiență deosebită a întâlnirii noastre cu Dumnezeu cel viu.

Cu atenția încordată, pastorii au șezut pe bănci foarte puțin confortabile timp de opt ore pentru a ne asculta pe Dorothy și pe mine împărtășindu-le adevărul lui Dumnezeu din Biblie. În timp ce le vorbeam, soția mea nota pe o tablă pentru a-i ajuta pe ascultători să ia notițe pe niște prețioase bucăți de hârtie. Dintr-o dată s-a stârnit o încăierare la ușă. Deși unul dintre bețivii înarmați a fost reținut afară, tovarășul lui și-a făcut loc prin mulțime îndreptându-și pușca spre inima lui Dorothy.

„Haideți să ne rugăm ca acest om scump să-l cunoască pe Isus“, a spus ea încet.

După câteva momente care pentru mine au fost o veșnicie întreagă, traducătorul meu s-a întors spre mine și a spus plin de uimire: „Nu-mi vine să cred! Acest soldat beat a spus că vrea să-l cunoască pe Dumnezeu acestei femei!“

În timp ce traducătorul vorbea, am asistat la o scenă pe care n-am s-o uit niciodată. Oricare ar fi fost motivul – fie că a fost un înger cel care l-a silit pe intrusul nostru să cadă pe genunchi, fie că a fost prezența extraordinară a lui Dumnezeu care s-a coborât în adunările noastre prea puternică pentru soldatul nostru, fie că a fost vorba de un act voluntar care l-a determinat să-și exprime deschis nevoia din inimă – nu știu. Știu doar că exact în acel moment pușca i-a alunecat încet și, astfel, arma care intenționa să distrugă a căzut pe pământ în timp ce soldatul cădea pe genunchi.

Dar nu era momentul să ne așezăm la o evaluare bine chibzuită și Dorothy știa acest lucru. „Roagă-te cu mine“, a spus ea. Apoi, l-a condus pe acest sărman nenorocit cu sufletul gol, la picioarele crucii – la Mântuitorul oamenilor păcătoși – unde a găsit sursa întregii vieți adevărate prin sângele lui Isus.

De ce vă împărtășesc această experiență? Din cauza a ceea ce s-a întâmplat mai departe în acea memorabilă întâlnire. La acea întâlnire erau mulți bărbați care aveau toate motivele să se teamă și chiar să-l urască pe intrusul care și-a croit drum atât de violent în adunare. Erau acolo dintre cei ale căror vieți fuseseră amenințate recent. Unul dintre pastori avea câteva degete lipsă din cauza unui soldat care încercase să-l omoare. Dar, pentru că îl cunoșteau și îl iubeau pe Domnul Isus într-un mod personal, acești bărbați s-au adunat în jurul lui și l-au îmbrățișat și s-au rugat pentru noul lor frate în Hristos.

Apoi, fără nici un acompaniament muzical, dar într-o minunată armonie africană, au început să cânte. Inima mea este încă plină de venerație când mă gândesc la cuvintele cântării:

O, sângele lui Isus
O, sângele lui Isus
O, sângele lui Isus,
Care îmi spală păcatul.

Dacă liderii acestei lumi ar fi fost cu noi atunci! Cu siguranță că și ei ar fi fost martori la oferirea singurei soluții a lui Dumnezeu pentru conflictele dintre triburi, rase și națiuni:

...și să împace totul cu Sine prin El... făcând pace prin sângele crucii Lui (Coloseni 1:20)... Și pe voi, cari odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum... (Coloseni 1:21).

Da, numai cei care am fost aduși într-o relație corectă cu Dumnezeu prin sângele Lui vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu...Cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui (Romani 5:9-10).

Pauză de meditație

1. Ți dorești cu adevărat viața cu V mare? Aceasta este viața pe care Domnul Isus a descris-o când a spus: *Eu am venit ca oile să aibă viață și s-o aibă din belșug (Ioan 10:10).*
2. În conformitate cu Biblia, unde se găsește viața în organismul uman? (Citește Levitic 17:11).
3. Care este semnificația eternă a sângelui scump al Domnului Isus? Te încrezi în puterea lui vindecătoare? Te încrezi în puterea lui dătătoare de viață? Te încrezi în puterea lui protectoare? Domnul Isus a spus: *Eu sunt învierea și viața; Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată (Ioan 11:25-26).*

Perfecțiunea picturii unui pictor, strălucirea feței unui om, măreția unui peisaj - în mod cert nici una dintre acestea nu poate fi descrisă corect în cuvinte. Este nevoie de imagine.

Cum pot deveni membru al familiei lui Dumnezeu?

Pe la începutul anilor '40, medicina a făcut mari progrese în chirurgia oftalmologică. Într-o asemenea măsură, încât a devenit posibilă transplantarea corneei sănătoase de la o persoană care tocmai a decedat, în ochiul unei persoane nevăzătoare. Dr. Sangster ne-a povestit rezultatele primului transplant de cornee, încununat de succes, la care a fost martor.

Cu mult înainte de răsărit, Dr. Sangster, a însoțit doi oameni în minunatul Surrey Downs în Anglia. Una dintre persoane era o doamnă care se născuse oarbă; cealaltă era chirurgul ei oftalmolog. Straturi de bandaje au protejat ochiul pacientei de orice sursă de lumină, în zilele de după operație. Treptat, acestea au fost scoase. Doamna a devenit conștientă de faptul că începea să perceapă lumina și era foarte emoționată. Acum, înainte de răsărit, ultimul bandaj a fost înlăturat de pe ochii acestei doamne care nu a văzut niciodată.

În acea dimineață, soarele ivindu-se la orizont nu putea fi mai mareț. Umbrele au început să crească, iar frunzele verzi își conturau frumusețea siluțelor delicate pe cortina de splendoare a dimineții. Păsărelele țopăiau pe iarba umedă de rouă în căutarea micului dejun. Întreaga scenă reprezenta un spectacol splendid pentru o doamnă care vedea pentru prima dată în viață. Cu lacrimi pe obraji, a exclamat: „O, ai încercat să-mi descrii peisajul, dar n-am crezut că poate fi atât de minunat!“ Apoi s-a așezat să admire într-o uimire tăcută minunea creației lui Dumnezeu.

Cum i-ai descrie culoarea roșie unei persoane care n-a văzut niciodată? Sau apusul de soare unei persoane ai cărei ochi n-au fost niciodată sensibili la lumină? Cu siguranță ar fi imposibil. Cuvintele care descriu frumusețea vizuală pot fi ne semnificative pentru cel ce aude dar nu vede. Perfecțiunea unei picturi, strălucirea feței unui om, măreția unui peisaj - în mod cert nici una din acestea nu poate fi descrisă doar prin cuvinte. Este nevoie de imagine.

Aceeași dificultate o întâlnim când un credincios încearcă să-i comunice unui necredincios frumusețea spirituală. Odată, în timp ce discutam cu un student la medicină care studia pentru examenele finale la Guy Hospital în Londra, am încercat să-i explic minunea dragostei lui Dumnezeu. „Pur și simplu nu înțeleg“, mi-a replicat el. Am înțeles, dar am dus conversația puțin mai departe: „Nu, nu m-aștept să înțelegi pentru că ești ca un om care trăiește într-o cameră întunecată. Știu cum e asta; și eu am trăit în întuneric spiritual, dar acum am ieșit unde strălucesc soarele dragostei lui Dumnezeu. David, am spus, dacă vrei să înțelegi dragostea lui Dumnezeu, trebuie să ieși din camera aceea întunecată, în lumina soarelui Său“. În acea zi, David a îngenunchat pentru a-l ruga pe Domnul Isus să-i ierte păcatele și să intre în viața lui. N-am să uit niciodată ce a spus când s-a ridicat de pe genunchi: „N-am crezut că poate fi atât de minunat!“

Așa cum văzul îi comunică omului frumusețea creației lui Dumnezeu, tot așa ochii spirituali transmit sufletului omenesc realitatea prezenței, puterii și dragostei lui Dumnezeu.

După ce s-a înălțat la cer, Domnul Isus, vorbind prin apostolul Ioan, a dat un diagnostic surprinzător stării spirituale a bisericii din Laodicea. El le-a spus: *...nu știi... că ești... orb... (Apocalipsa 3:17)*. Îți poți imagina un orb care să nu fie conștient de starea lui tristă? După diagnosticarea orbirii spirituale, Domnul Isus a continuat, prescriind remediul... *să-ți ungi ochii și să vezi (Apocalipsa 3:18)*. Cât este de importantă această prescripție! Orbirea spirituală cere acel gen de intervenție chirurgicală pe ochi, care este lucrarea Duhului Sfânt.

Când ai venit în lumea aceasta, ai avut parte de o naștere fizică. Dar aceasta nu ți-a dat o vedere spirituală și nici capacitatea de a înțelege lucrurile spirituale. Dacă vrei să găsești calea de ieșire din întunericul spiritual, la *lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu (2 Corinteni 4:6)*, trebuie să te naști a doua oară. Isus i-a spus lui Nicodim:

Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou” (Ioan 3:6,7)... dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3:3).

Deci, dacă vrei să vezi împărăția lui Dumnezeu, și tu trebuie să te naști din nou.

Ca orice altă ființă umană, te-ai născut cu un gol în viața ta care are forma lui Dumnezeu și strigă să fie umplut. Această goliciune spirituală nu poate fi satisfăcută decât prin Hristosul cel înviat care vine să locuiască în viața ta. Când îl primești în viața ta ca Mântuitor al tău, scopul și necesitatea morții Lui

vor fi aduse la împlinire în viața ta. El nu a murit doar ca să-ți ierte păcatele. El a murit pentru ca inima ta să poată fi un loc curat din punct de vedere spiritual, în care El să poată locui. Și este necesar ca păcatele tale să fie iertate înainte ca El să vină să locuiască în inima ta.

În timp ce discutam cu un tânăr credincios african, mi-am dat seama ce dorință mare avea de a duce vestea bună despre Hristos tinerilor din țara lui. În următoarele două săptămâni urma să predau Biblia la aproape 200 de pastori, așa că l-am invitat și pe el. Deși ne aflam la o distanță de câteva sute de mile de locul de adunare al pastorilor, i-am sugerat să parcurgă cu autobuzul drumul lung și plin de hopuri, pentru a ne putea întâlni. William a sosit sleit de oboseală, dar foarte fericit să poată învăța mai mult despre Dumnezeu și Cuvântul Său. William nu a călătorit cu acel autobuz african supraaglomerat doar de dragul de a călători! În mod evident, călătoria cu autobuzul a fost pentru el mijlocul de a ajunge la acea conferință. Scopul lui real a fost ceea ce-l aștepta la capătul drumului.

La fel și Domnul Isus a știut că singura cale prin care poate intra în viața ta pentru a avea o relație cu tine și tu cu El, era ca El să-ți ofere o cale prin care inima ta să fie curățată de păcat. Deși iertarea păcatelor tale a fost necesară, noua ta viață în Hristos și posibilitatea care ți s-a dat de a avea o relație cu Dumnezeu au fost adevărata Lui dorință pentru tine. Te poate oare mulțumi altceva? La urma urmei, această relație personală cu Hristos este exact scopul cu care ai fost creat.

A știi că Hristos locuiește în inima ta înseamnă a știi aici și acum, că viața veșnică a început deja. Prezența lăuntrică a lui Hristos aduce viața Lui în viața ta.

Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața (1 Ioan 5:11-12).

Prin urmare, nu este surprinzător că, după ce i-a cerut Domnului Isus să-i ierte păcatul și să intre în viața lui, prietenul meu David a exclamat: „N-am crezut niciodată că poate fi atât de minunat!”

Dar cum?

Când oamenii l-au auzit pe Petru predicând despre viața, moartea și învierea lui Isus, Dumnezeu le-a dat dorința de a-l cunoaște pe Mântuitorul. Duhul Sfânt a făcut pentru ei ceea ce face pentru tine acum. L-au ascultat pe Petru explicându-le că Isus este Domn („Kurios” – Yahweh) și Mesia lui Dumnezeu. Și această nouă înțelegere a identității lui Isus a stârnit în ei o coplesitoare conștiință a nevoii lor de a fi mântuiți. Reflectând la respingerea sau indiferența lor manifestată față de Cel crucificat – față de Mântuitorul Însuși – relatarea ne spune că au fost străpuși în inimă și au întrebat sincer: *ce să facem?* (Fapte 2:37).

Prima replică a lui Petru a fost un îndemn la pocăință. Fără pocăință, credința nu este o credință reală; este pură fățarnicie sau fantezie. Credința mântuitoare implică atât o atitudine de încredere cât și o schimbare de atitudine.

Când îi mulțumești lui Isus simplu, prin credință, pentru ceea ce a făcut pentru tine când a murit pe cruce, atitudinea ta față de Dumnezeu și față de păcat a trecut printr-o schimbare dramatică. Doar atunci Duhul Sfânt efectuează intervenția Sa chirurgicală pe ochi, iar mintea ta începe să vadă dintr-o altă perspectivă. De fapt, semnificația cuvântului „pocăință”, este „schimbarea minții”. Deci, o naștere din nou autentică implică o schimbare fundamentală a minții cu privire la Dumnezeu și păcat.

Referitor la Dumnezeu: pocăința (o schimbare a minții) respinge orice concept fals despre Dumnezeu. Am văzut în Africa oameni care, după ce s-au luptat din greu cu vechile lor căi și obiceiuri păgâne, și-au ars public fetișurile după ce s-au întors la Hristos. Am prieteni care au avut de înfruntat presiuni sociale puternice, chiar amenințări și pericole, după ce s-au întors de la sistemele religioase sau sociale care nu erau credincioase lui Dumnezeu sau Bibliei. Credința mântuitoare trebuie să fie înrădăcinată în ferma convingere că Isus este Yahweh – singurul Mântuitor Dumnezeu.

Referitor la păcat: când experimentezi mântuirea prin credință, îți recunoști propria ta stare de păcat cu părere de rău și rușine. Schimbarea minții tale (pocăința) cu privire la păcat înseamnă a nu-ți ignora în continuare păcatul; a nu ți-l mai scuza; și a nu mai continua să speri că neprihănirea ta te va mântui. ...*Toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită (Isaia 64:6)* înaintea unui Dumnezeu Sfânt. Dar, când te întorci la Isus, ai o dorință de a te întoarce de la aceste lucruri din viața ta, care nu i-au făcut plăcere.

Imaginează-ți un caporal în permisie. Într-o zi primește două scrisori. Una este de la un prieten, cealaltă de la comandantul lui. În prima scrisoare are o invitație la nunta prietenului lui, dar în a doua există un ordin de la superiorul lui de a se prezenta la datorie. Cu siguranță există o diferență între o invitație și un ordin. O invitație poate fi refuzată politicos, pe când o poruncă poate fi ascultată sau nu.

Pentru că Dumnezeu te iubește și știe că păcatul îți poate distruge viața, el nu te invită la pocăință; El îți poruncește să te pocăiești. Iată cum a concluzionat Pavel în urma prezentării evangheliei, filozofilor și celorlalți ascultători de la universitatea din capitala Greciei: „Dumnezeu“ *poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască (Fapte 17:30)*. „Tuturor“ înseamnă și ție.

Minunea este că atunci când te întorci de la concepțiile tale greșite despre Dumnezeu și, în consecință, te întorci de la păcatul tău personal, adică te întorci prin credință la Isus, pentru a-l proclama Mântuitorul Dumnezeu, Duhul Sfânt va lucra în inima ta *și voința și înfăptuirea (Filipeni 2:13)* a ceea ce este drept în ochii lui Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu le promite celor ce vor să se pocăiască, atât dorința cât și puterea de a înfăptui voia lui Dumnezeu. Numai atunci viața ta va fi transformată și-și va atinge potențialul dat de Dumnezeu.

Ca prieten, te îndemn să-l primești pe Domnul Isus fără întârziere. Caută un loc liniștit unde te poți pleca înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Bineînțeles că, dacă repeți cuvinte papagalicește, nu-ți vor fi de nici un folos. Este important să-i răspunzi lui Dumnezeu cu credință, căci El a spus: *Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine (Ioan 14:6)*.

Acum, poate dorești să închizi ochii și să te rogi din inima ta; sau poate vei găsi de ajutor rugăciunea de mai jos:

Rugăciunea mea de răspuns

O, Doamne, nu te-am cunoscut și nici nu te-am iubit. Dar îți mulțumesc că Tu m-ai cunoscut și m-ai iubit deopotrivă.

Sunt un păcătos și nu pot face nimic prin puterile mele pentru a-mi câștiga mântuirea. Acum mă întorc la tine prin credință, Doamne Isuse, și te rog să mă ierți! Mărturisesc că sunt un păcătos și mă pocăiesc de păcatul meu. Îți mulțumesc Doamne Isuse că ai murit pentru mine și pentru că mi-ai oferit viața care mă spală și-mi dă puterea de a trăi, prin sângele Tău scump. Îmi pun acum prin credință viața sub protecția acestui sânge scump.

Te rog să vii în inima mea, Doamne Isuse, și să-mi stăpânești viața.

Îți mulțumesc Doamne Isuse, că prin Duhul Tău cel Sfânt sunt născut din nou. Este minunat să știi că prin puterea învierii tale sunt un copil al lui Dumnezeu și că voi trăi cu Tine în veșnicie!

...Și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine (1 Petru 2:6).

Acum, spune cuiva ce ai făcut. Nu uita, Hristos trăiește în tine și El este toată puterea de care ai nevoie pentru a putea vorbi și trăi pentru El:

Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire... (Romani 10:9-10).

Pauză de meditație

1. Cum îți poți exprima cel mai bine recunoștința pentru că ai primit un dar generos? Spunând: „Te rog să mi-l dai“ sau spunând: „Mulțumesc“?
2. Sentimentele sau credința sunt cele care îți dau siguranța că ești un copil al lui Dumnezeu?
Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu (Efeseni 2:8).
3. Credința ta în Domnul Isus îți cere : pocăința; mulțumirea; o atitudine de totală dependență de El?
4. Vrei să-i mulțumești acum și să-l lauzi pe Domnul Isus, nu numai pentru ce a făcut pentru tine, ci și pentru ceea ce este?

Nu există nimic – nici o situație, nici o problemă, nici o încercare – care să mă ajungă pe mine înainte de a fi trecut pe la Dumnezeu și pe la Hristos și abia apoi să fi ajuns la mine. Dacă a ajuns atât de departe, a ajuns cu un scop pe care s-ar putea să nu-l înțeleg pe moment. Dacă refuz să intru în panică, dacă îmi ridic ochii spre El și accept că acest lucru vine de la tronul lui Dumnezeu pentru mărețul scop de a binecuvânta inima mea, nici o durere nu mă va tulbura, nici o încercare nu mă va dezarma, nici o circumstanță nu mă va neliniști – pentru că mă voi odihni în bucuria pe care mi-o dă cunoașterea Domnului. Aceasta este biruința credinței!

Alan Redpath

Ce urmează?

Mântuirea este absolut gratuită! Nimeni nu poate face nimic pentru a o câștiga. Domnul Isus a făcut totul. Dacă te-ai rugat sincer rugăciunea de mai înainte (sau ceva asemănător), credința ta în Hristos te-a făcut un adevărat copil al lui Dumnezeu.

Dar tuturor celor ce l-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu (Ioan 1:12).

Mai mult ca sigur că îți vei pune întrebarea: „Ce urmează?”

Înainte ca Isus să-și fi părăsit ucenicii pentru a-și împlini misiunea de a birui moartea și de a se reîntoarce la cer, El a spus: *Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi (Ioan 15:4)*. Cu aceste cuvinte, Domnul Isus a explicat esența vieții creștine. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, credinciosul rămâne în Fiul Lui - rămâne acolo pentru a fi păstrat și protejat până va ajunge în cer. Dar, dintr-o perspectivă umană, pentru că Domnul înviat rămâne de asemenea în credincioșii adevărați, familiile acestora, prietenii și colegii de muncă vor asista la o viață de calitate care nu se poate explica decât în termenii unui suflet în care locuiește Hristos.

Imaginează-ți dacă vrei, un vătrai în foc. Când îl privești spui „vătraiul este în foc” dar, dacă îl privești mai de aproape, observi că vătraiul este atât de încins încât ar fi mai corect să spui că „focul este în vătrai”. Sau, tot așa, imaginează-ți o cană, scufundată într-o găleată. Cana este în apă, dar și apa este în cană!

Când te-ai născut din nou, Duhul Sfânt practic te-a botezat (scufundat) în trupul lui Hristos.

Acum, Biblia te asigură că: *viața ta este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Coloseni 3:3)*. Da, pentru că ai fost născut din nou, acum ești în Hristos. Minunat! De asemenea, când te-ai născut din nou, viața lui Hristos cel înviat care locuiește în tine a devenit o realitate personală și măreață prin puterea Duhului Sfânt. Acum te poți bucura de *Hristos în noi nădejdea slavei... (Coloseni 1:27)*. Și, pentru că te-ai născut din nou, Hristosul înviat trăiește acum în tine. Minunat!

Să vedem mai departe ce spune Biblia de fapt despre impactul eliberator al acestui adevăr cu dublu sens – eu sunt în Hristos și Hristos este în mine.

Eu în Hristos

Noi toți în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup... (1 Corinteni 12:13).

Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, și noi să trăim o viață nouă (Romani 6:3-4).

Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Coloseni 3:3).

Cu mai mulți ani în urmă, am cunoscut un băiat care avea leucemie. Pe vremea aceea, nu avea decât șapte ani, și trebuia să se prezinte la doctor la fiecare trei luni pentru o injecție în măduva spinării. La unul din tratamente, medicul l-a întrebat pe Daryl de ce nu plânge ca ceilalți băieți și fete când îi intră acul în măduvă. „Nu doare?” a întrebat medicul. „O, ba da, doare”, a spus Daryl, „dar doctore, nu înțelegeți; acul trebuie să intre în mâna lui Isus înainte de a mă atinge pe mine”. Este minunat să știi că deoarece ești în Hristos, El este suficient pentru a rezolva orice problemă care pune la încercare sau afectează viața ta! Aceasta este credință!

Așa cum tocmai l-ai primit pe Domnul Isus prin credință, același principiu al credinței te ajută să-ți însușești suficiența Domnului Isus Hristos pentru a întâmpina orice problemă în viață. Cu alte cuvinte, actul tău de credință inițial ți-a deschis ușa prin care să adopți o atitudine de credință permanentă. *Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El (Coloseni 2:6)*.

Deși ai fost născut din nou, Dumnezeu nu se așteaptă să imiți mecanic viața lui Isus. Milioane de creștini au fost frustrați în încercarea lor de a proceda astfel - încercare soldată întotdeauna cu eșec. Dar Dumnezeu ne vorbește despre resursele Sale minunate pentru viețile noastre de creștini. Suntem deja morți în Hristos. Fiind morți în Hristos, suntem morți față de toate pretențiile și condamnările Legii. De aceea (ca în trecut, iar acum în viitor?), suntem morți față de orice speranță că efortul personal va împlini

pretențiile legii. Da, suntem morți față de orice vestigii ale convingerii că putem să trăim o viață spirituală prin eforturile noastre personale. Dar, lăudat să fie Dumnezeu, suntem vii în chip măreț față de orice grijă protectoare și ajutătoare a Domnului Isus Hristos cel înviat!

Problema se pune când încercăm să facem față la ispitele și presiunile vieții prin noi înșine. Noul credincios va descoperi că este la fel de incapabil de a trăi o viață creștină după nașterea sa din nou prin propriile eforturi, ca înainte de a se naște din nou. Domnul Isus a spus clar pentru a ne avertiza împotriva acestei tendințe: *...căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic (Ioan 15:5).*

De fapt, adresându-se prostiei de a face eforturi personale, apostolul Pavel a avut cuvinte grele de spus credincioșilor din regiunea Galatiei. Pentru a-i întoarce la principiile de viață ale lui Dumnezeu, prin credință și numai prin credință, Pavel a pus o întrebare retorică, cu scopul de a ne conduce spre un răspuns clar:

Itată numai ce voiesc să știu de la voi: prin faptele legii ați primit voi Duhul, ori prin auzirea credinței? Sunteți așa de nehibzuiți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească? (Galateni 3:2-3)

Bineînțeles că au început viața lor nouă în Hristos exact ca și tine: printr-un act de credință. Și numai prin aceeași credință dependentă pot spera că *vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos (Romani 5:17).*

În Galatia, vitalitatea credinței dependente a fost înlocuită din păcate, cu sterilitatea legalității eforturilor personale. Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, dacă vei continua să trăiești în dependență de Domnul tău proaspăt descoperit, acea stare tristă de lucruri care a existat în Galatia nu va fi niciodată o realitate în viața ta.

Hristos trăiește în mine

*Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci **Hristos trăiește în mine...** (Galateni 2:20).*

*Și dacă **Hristos este în voi**, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii. Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său care locuiește în voi (Romani 8:10-11).*

...cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei (Coloseni 1:27).

...așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință... (Efeseni 3:17).

Îți poți exprima credința dependentă de viața ta lăuntrică cu Hristos spunând: „Mulțumesc, Doamne Isuse; Tu ești tot ce nu sunt eu. Te rog să fii ceea ce ești Tu atât în mine cât și prin mine“. Realitatea uimitoare a vieții tale creștine este că Dumnezeu a transferat responsabilitatea succesului tău altcuiva – Domnului Isus Hristos! Isus este singurul care poate face față ispitelor și ocaziilor favorabile ale vieții, cu care sigur te vei confrunta. Este posibil să fii „teolog“ fără Hristos, este posibil să fii „predicator“ fără Hristos, este posibil să fii „misionar“ fără Hristos; dar este imposibil să fii creștin dacă Hristos nu locuiește în inima ta. Isus este singura persoană care poate trăi cu adevărat viața creștină. Acum, prin Duhul Sfânt, El locuiește în mod miraculos în inima ta. Acum El poate face prin tine și pentru tine ceea ce tu nu ai putut face niciodată pentru tine. El, care este sfânt, este sfințenia ta într-o lume imorală. El, care este biruitor, este biruința ta într-o lume a ispitelor; El, care este dragoste, este dragostea ta într-o lume egoistă. Într-adevăr, El, care este *învieirea și viața* este acum însăși viața ta creștină.

Când îți pui cu smerenie viața la dispoziția Domnului Isus, care a venit să *caute și să mântuiască ce era pierdut (Luca 19:10)*, te poți încrede și că El va căuta și va mântui pe cei pierduți prin tine! Viața devine cu adevărat palpitantă când credincioșii descoperă că sunt un canal al vieții Lui spre alți oameni.

Nu uita - deși Isus s-a întors în cer – cu siguranță El nu a plecat de la tine. Când și-a lăsat ucenicii pe pământ, le-a spus:

*Peste puțină vreme, lumea nu mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru ca Eu trăiesc și voi veți trăi. În ziua aceea veți cunoaște că **Eu sunt în Tatăl, că voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi (Ioan 14:9-10).***

Acum poate întrebi: „Cum este posibil ca toate resursele pe care mi le-a dat Dumnezeu în Hristos să devină reale și practice în viața mea?” Aceasta este o întrebare bună. Ea recunoaște marea prăpastie între credința mentală și credința experimentală. Întrebarea mai cuprinde și marea ta dorință de a avea o credință vie. Răspunsul simplu este că viața triumfătoare a lui Hristos este eliberată prin credincios ca urmare a mulțumirilor acestuia. Adevărata credință spune întotdeauna: „Mulțumesc“.

De exemplu, cel mai bun mod prin care îți poți exprima credința mântuitoare în Hristos, este de a-i mulțumi pentru iertarea păcatelor tale. Acum, mai poți să-i mulțumești pentru faptul că El va fi pentru tine exact ceea ce ai nevoie la momentul potrivit. *Fără credință este imposibil să-i fim plăcuți Lui (Evrei 11:6)*. Din dorința de a-i fi pe plac, trăiește viața de credință într-o mulțumire constantă față de Domnul Isus pentru ocrotirea Sa în toate lucrurile.

Când Petru a scris creștinilor care erau persecutați din pricina loialității lor față de El, i-a îndemnat: *Ci sfințiți „puneți deoparte; măriți; lăsați să domnească deplin“ în inimile voastre pe Hristos ca Domn... (1 Petru 3:15)*. În aceste cuvinte se găsește secretul accesibil al lui Dumnezeu cu privire la modul de a proceda când ești persecutat pentru credința ta. Fii sigur că Isus este Domn al vieții tale.

Poate îți aduci aminte că unul din Numele lui Dumnezeu din Vechiul Testament este Adonai. Adonai înseamnă Domn, în sensul de „Stăpânul meu“. Acest concept de *Hristos ca Domn* l-a folosit Petru când i-a mustrat pe credincioși spunând: *sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn*.

Dacă Domnul Isus este Domn al vieții tale, te vei bucura de o relație constantă cu El. Numai atunci vei avea libertatea de a te încrede în El prin problemele și șansele vieții tale. Așa cum a scris compozitorul de imnuri, George Matheson:

Fă-mă rob, Doamne,
Și liber voi fi;
Silește-mă să pun sabia jos
Și biruitor voi fi.

În contrast cu ideea generală despre libertate, adevărata libertate nu constă în dreptul meu de a face ceea ce vreau. Ci, mai degrabă în puterea mea de a face ceea ce trebuie! Adu-ți aminte cuvintele apostolului Pavel care a spus: *Pot totul în Hristos care mă întărește (Filipeni 4:13)*.

În timpul trezirii din Irlanda de nord din 1859, mii de oameni au venit la Hristos. Acei convertiți și-au exprimat dedicarea personală și serioasă față de Hristos semnând o „Declarație de credință“. Pe vremea aceea, atât de mulți oameni au experimentat schimbarea vieții prin viața care aduce schimbare a Domnului cel Înviat, încât atmosfera morală a țării a fost literalmente schimbată.

Deși nu este nimic meritoriu în semnarea unui astfel de document, poate că în aceste momente ar fi util și pentru tine să confirmi propriul tău răspuns dat lui Dumnezeu, semnând documentul de mai jos.

*Dumnezeul păcii, care prin sângele Legământului celui veșnic a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor!
Amin. (Evrei 13:20-21).*

Acum, e timpul să-ți faci propria

DECLARAȚIE DE CREDINȚĂ

Versetele sunt scrise pe paginile următoare:

DECLARAȚIA MEA DE CREDINȚĂ

Îl declar pe Dumnezeu Tatăl, Dumnezeul meu.

*...Pe la idoli v-ați întors la Dumnezeu ca să slujiți Dumnezeului celui viu și-adevărat
(1 Tesaloniceni 1:9).*

Îl declar pe Isus Hristos Domnul și Mântuitorul meu.

*Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea...
pocăința și iertarea păcatelor (Fapte 5:31).*

Chem Duhul Sfânt să mă umple cu dragostea lui Dumnezeu

...Pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre, prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat (Romani 5:5).

Iau Cuvântul lui Dumnezeu drept codul meu de legi

Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună (2 Timotei 3:16,17).

Declar poporul lui Dumnezeu ca popor al meu

...Poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu (Rut 1:16).

Mă dedic în întregime lui Dumnezeu

În adevăr, nici unul din noi nu trăiește pentru sine, și nici unul din noi nu moare pentru sine. Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului (Romani 14:7,8).

Fac acest lucru deliberat

...Alegeți astăzi cui vreți să-i slujiți:... Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului (Iosua 24:15).

Și sincer

...Cu o sfințenie și curăție de inimă date de Dumnezeu, bizuindu-ne nu pe o înțelepciune lumească, ci pe harul lui Dumnezeu (2 Corinteni 1:12).

Și liber

Poporul Tău este plin de înflăcărare când îți aduni oștirea... (Psamul 110:3).

Și în veci

Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtoarea, sau prigonirea sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia? (Romani 8:35).

Semnat: _____

Data: _____

O scrisoare din Irak

Trăiam într-o casă musulmană. Familia mea m-a învățat cum să mă rog și să postesc ca o musulmană. Mă îmbrăcam ca femeile musulmane, acoperindu-mi fața pentru ca nici un bărbat să nu păcătuiască dacă s-ar uita la fața mea.

Din aceste motive aveam foarte mult timp liber la dispoziție. De aceea l-am folosit ascultând programe radio și am auzit astfel multe mesaje biblice. Într-o zi, am văzut-o pe cumnata mea cu niște abțibilduri drăguț colorate. Apoi am scris prima mea scrisoare sub adresa cumnatei mele. Drept răspuns am primit cartea.

Am încercat să înțeleg ce înseamnă să-l cauți pe Dumnezeu. În capitolul 7 există o întrebare: „Mă iubește Dumnezeu cu adevărat?” M-am oprit mai ales la paragraful care spune: „Dumnezeu își arată dragostea Lui față de tine prin ceea ce a făcut pentru tine la cruce. Când înțelegi semnificația crucii nu mai ai nevoie de alte dovezi că Dumnezeu te iubește.

Am citit acest capitol de mai bine de 100 de ori. Apoi am început să înțeleg fără nici o umbră de îndoială că această cruce este singura cale pentru mine.“

O scrisoare din Ungaria

„Mulțumesc atât de mult pentru că mi-ați trimis Sfânta Biblie împreună cu cartea lui Richard A. Bennet. Am terminat de citit cartea și am verificat fiecare referință în Biblie.

Cartea m-a ajutat foarte mult să-mi clarific **ce** ar trebui să cred și **de ce** ar trebui să cred. Acum sunt credincioasă, și, cu ajutorul acestei cărți, mi-am făcut declarația de credință pe viață.”

Acum ești încurajat să citești continuarea acestei cărți:

FOOD FOR FAITH - („Hrană pentru credință”) - Damit Dein Glaube kraftvoll wird -German

www.ccim-media.com